

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 729

Ἔτος ΛΑ΄.

1 Αὐγούστου 1976 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἑ γ υ ὺ λ ι ο ς

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Ἀριθ. Πρωτ. 1307

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17.6.1976

Π Ρ Ο Σ

Τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸν Εὐσεβεστάτον Λαὸν
τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτο-
ρος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Καθὼς εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας ὑμᾶς, ἕκαστον
Κράτος ἔχει τὸ πολίτευμά του, ἥτοι τὸ Κυβερνητικόν
του σύστημα τὸ ὁποῖον ἀποδέχονται ὑποχρεωτικῶς πάν-
τες οἱ πολῖται αὐτοῦ.

Οὕτω καὶ ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἔχει
τὸ πολίτευμά της, τοῦ ὁποῖου τὰς βάσεις ἔθεσεν αὐτὸς

οὗτος ὁ Ἰδρυτὴς αὐτῆς Ἰησοῦς Χριστὸς.

Καὶ τὰ μὲν κείμενα τῶν κοσμικῶν πολιτευμάτων,
ὡς ἀνθρώπινα κατασκευάσματα, ἐπιδέχονται μεταβο-
λὰς, τὸ τῆς Ὁρθοδόξου ὁμῶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας
Πολίτευμα παραμένει εἰς τὰς βασικὰς ἀρχὰς του ἀ-
ναλλοίωτον διότι καὶ αἱ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Σω-
τῆρος Χριστοῦ γενόμεναι ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων
καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων ἀναπτύξεις καὶ προσθή-
και, ἐγένοντο «δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ.
Α. 12).

Αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ὁδηγοῦν πάντοτε
τὴν Ἐκκλησίαν εἰς «πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν.
Κεφ. 16, 13) ἤτο συμπάρεδρον εἰς τε τὴν ἐν Ἱερου-
σαλὴμι Ἀποστολικὴν Σύνοδον (Πραξ. Κεφ. 15, 23)
καὶ εἰς τὰς μετὰ ταῦτα Οἰκουμενικὰς Συνόδους, τῶν
ὁποίων αἱ ἀποφάσεις ὡς θεόπνευστοι, εἶναι ὑποχρεω-
τικῶς ἀποδεκταὶ διὰ πάντα Ὁρθόδοξον Χριστιανόν.

Δὲν δύναται ἐπομένως οὐδεὶς νὰ αὐτοαποκαληθῇ
Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἐὰν δὲν ἀποδέχεται τοῦτο τὸ
πολίτευμα οὐχὶ μόνον θεωρητικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ

πράξει.

«Ὅπως δὲ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ὑπῆρχον τὰ ζιζάνια εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Κυρίου, οὕτω καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν ὑπάρχουν πολλοὶ προβατόσχημοι λύκοι καὶ πολλοὶ ἰδιῶται ἔχοντες «πορισμὸν τὴν Ἑσέθειαν» (Α. Τιμοθ. Κεφ. 6ον, 5ον) ἐξαπατῶντες» διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων» (Ρωμ. Κεφ. 16ον, 18).

Δυστυχῶς καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας ἀντικειμενικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ εἰς τὸ ἀκέραιον διαφύλαξις πασῶν τῶν ἱερῶν Παραδόσεων τῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ οὐχὶ μόνον τῆς ἐροτολογίας, παρετηρήθησαν ἐσχάτως παρεκτροπαὶ καὶ τάσεις ἀνατροπῆς τοῦ αἰωνοβίου καὶ θεοπνεύστου Ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος.

Ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς καταστήσω ἐνημέρους, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ ἐπὶ τῶν ἐξῆς:

Εἰς τὸν ἐν Νέῳ Ἑρακλείῳ Ἀττικῆς ἡμέτερον ἱερὸν Ναὸν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, ὅστις, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἡμέτεροι ἱεροὶ Ναοί, ἀνηγέρθη διὰ δωρεῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τῶν εὐσεβῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἐφημέριος ἦτο ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεραρχὸς Κυπριανὸς Θεοδοσίου. Οὗτος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐφέρετο ὡς ἀνήκων ὁ ἱερὸς Ναὸς ἐγκατέστησε διὰ Διαθήκης κληρονόμους τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ νεοῖδρυθέντος Σωματείου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Πανελληνίος Φιλανθρωπικὴ καὶ Θρησκευτικὴ Ἐνωσις τῶν Γ.Ο.Χ.». «Ἅγιος Κυπριανός», διὰ νὰ κατοχυρωθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ κυριότης καὶ διαχείρισις τοῦ ἐν λόγῳ Σωματείου.

Ἄλλ' οἱ ἱδρυταὶ αὐτοῦ καὶ οἱ συντάκται τοῦ κειμένου τοῦ καταστατικοῦ του, ὑπερέβησαν τὰ ἐσκαμμένα μέχρις ἀφαντάστου καὶ ἀνεπιτρέπτου σημείου, ἐν τῇ ἐπιδιώξει των ἴσως νὰ θέσουν ὑπὸ τὸν ἑλεγχόν των ὁλόκληρον τὴν Μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, Λαϊκοὶ ὄντες. Τρανὴ ἀπόδειξις τῶν ἀνωτέρω εἶναι τὰ κατωτέρω παρατιθέμενα ἐξ ἀντιγραφῆς τοῦ κειμένου τοῦ Καταστατικοῦ, ἐν τῇ 16ῃ ἄρθρῳ αὐτοῦ: «Ἐπίσης τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται νὰ συγκροτῇ ἐκ τῶν κληρικῶν μελῶν τοῦ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐντὸς τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, διὰ τὴν καλυτέραν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τῶν μελῶν τῆς ἐνώσεως, καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον: «Πάντες οἱ ὑποψήφιοι κληρικοί, μέλη τῆς ἐνώσεως, Ἐπίσκοποι, ἱερεῖς, διάκονοι, Μοναχοὶ κλπ, πρὸ τῆς χειροτονίας των, δεόν νὰ υποβάλλουν αἰτησιν μετὰ πλήρη στοιχεῖα πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐνώσεως (!!!) τὸ ὅποιον ἐν συνεχείᾳ θὰ εἰσηγείται τὴν χειροτονίαν εἰς τοὺς ἀρμοδίους... Εἰς πάσας τὰς συνεδριάσεις τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Συνόδου, θὰ καλεῖται ὑποχρεωτικῶς καὶ τὸ Δ. Συμβούλιον... ἐφ' ὅσον συζητεῖται θέμα ποῦ ἀφορᾷ καὶ τοὺς λαϊκοὺς Γ.Ο.Χ.» (σελίδες 11η, 12η).

Θὰ παρεῖλκε πᾶς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω σχολιασμός, ἐὰν οἱ ἀπλοὶ καὶ ἀκακοὶ πιστοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶχον τὰς ἀπαιτούμενας γνώσεις διὰ τὴν κατανόησιν αὐτῶν. Διότι ἐκ τῶν ὡς ἄνω παρατεθέντων γίνεται φανερὰ ἡ πνευματικὴ συγκρότησις τῶν τοιμητιῶν, ἡ

πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἀχραντὸν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν εὐλάβεια, καὶ αἱ ἐν γένει ἐκκλησιαστικαὶ γνώσεις καὶ αἱ ἐπιδιώξεις αὐτῶν.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν εἰς τοὺς ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀπλοὺς πιστοὺς αἱ ἀπαιτούμεναι γνώσεις, ἀναγκαζόμεθα νὰ παραθέσωμεν τὰ ἀκόλουθα πρὸς διαφώτισιν καὶ αὐτῶν.

Μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ ὁ Κυρίου, ἐμφανισθεὶς εἰς τοὺς Ἁγίους Μαθητάς καὶ Ἀποστόλους του, εἶπε πρὸς αὐτοὺς μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς (καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μου) πορευθέντες μαθητευσατέ πάντα τὰ Ἔθνη...» (Ματθ. ΚΗ' 18) «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καγὼ πέμπω ὑμᾶς... Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον, ὅν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ὅν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηται» (Ἰωάν. Κ' 21—23). Καὶ πρὸ τῆς Ἀναστάσεως: «ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ» (Ματθ. ΙΗ' 18).

Καὶ ἐπειδὴ μόνος ὁ Θεὸς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας (Λουκᾶ Ε' 21) δώσας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ εἰς τοὺς Ἁγίους Του Ἀποστόλους τὸ δικαίωμα τοῦτο, κατέστησεν αὐτοὺς Θεοὺς κατὰ χάριν διαδόχους καὶ κληρονόμους τῆς Θείας τοῦ ἐξουσίας. Ἐδεδαίωσε δὲ ταῦτα ὁ Κύριος «διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων» (Μάρκου ΙΣΤ' 20) διὰ τῶν ἀπείρων θαυμάτων τὰ ὅποια ἐνήργησαν οὗτοι ἐν τῷ ὀνόματί του. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι κατέστησαν διαδόχους αὐτῶν τοὺς Θεοφόρους Πατέρας, καὶ οὕτω συνεχίζεται ἕκτοτε ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ διὰ τῶν ἐκάστοτε ὀρθόδοξων Ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν, Θεῖα Δικαίω. Φέρομεν ἐλαχίστας ἐκ τῶν πολλῶν μαρτυρίας. «Ἡ ἱερατικὴ ἐξουσία εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς Ἱεραρχίας» (Ἐκκλ. Δίκαιον Ν. Μίλας σελ. 307). Οἱ ἐπίσκοποι εἶναι οἱ μόνοι φορεῖς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐξουσίας» (αὐτόθι) «χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου οὐδὲν δύναται τελεῖσθαι ἐν οὐδενὶ κλάδῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως» (αὐτόθι σελ. 311) «ὑπὸ πάντων τῶν σχετικῶν κανόνων ἀναγνωρίζεται εἰς τὸν Ἐπίσκοπον ἡ ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ἐν πᾶσι τοῖς ἀφορῶσι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν βίον αὐτῆς» (αὐτόθι). «Πάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὁ Ἐπίσκοπος ἔχεται τὴν φρονίδα, καὶ διοικεῖται αὐτὰ» (38ος Ἀποστολικὸς Κανὼν).

Τίτι λοιπὸν δικαίωματι τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ ὡς ἄνω Σωματείου «δύναται νὰ συγκροτῇ Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος» καὶ δὴ ἐντὸς τῶν ἱερῶν Κανόνων; ὅποια εἰρωνεῖα τῶν Ἱερῶν καὶ Θεοσδότην Θεσμιῶν τῆς Ἀχραντοῦ Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας! Ποιοὶ ἱεροὶ κανόνες δίδουν εἰς ἀνιέρους Λαϊκοὺς τὸ δικαίωμα τοῦτο; Εἰς τὴν Πολιτείαν ἡ αὐθαίρετος ἀνάληψις ἐξουσίας τινὸς καλεῖται «ἀντιποίησης Ἀρχῆς» καὶ διώκεται ποινικῶς (Ποιν. Κώδιξ ἀρθ. 175). Εἰς τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἡ πράξις αὐτὴ ἀποτελεῖ ἱεροσυλίαν.

Ὡς δὲ «πάντες οἱ ὑποψήφιοι κληρικοί τῆς Ἐνώσεως, Ἐπίσκοποι ἱερεῖς, Διάκονοι... πρὸ τῆς χειροτονίας των δεόν νὰ υποβάλλουν αἰτησιν πρὸς τὸ Διοι-

κηλικόν Συμβούλιον»; Εἶναι λοιπόν καί τοῦ Ἐπισκόπου ἀνωτέρα Ἀρχή τὸ Διοικ. Συμβούλιον; οἱ ἀναφερόμενοι κληρικοί, ἔστω καί μέλη τοῦ Σωματείου, δὲν ἀνήκουν πρωτίστως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καί εἰς τὸν Ἐπίσκοπον αὐτῆς; Κατὰ Γενικὸν Κανόνα, «Χωρὶς πάσης ἀντιλογίας, τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται» ἀποφαίνεται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος (Ββ, Ζ' 7).

Ἐπομένως διὰ τοῦ κειμένου τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ὡς ἀνω Σωματείου ἀνατρέπεται τελείως ἡ τάξις τῶν πραγμάτων ὑπάρχει δὲ ἐν αὐτῷ καί σπέρμα δημιουργίας Σχίσματος.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἠγεσία πληροφορηθεῖσα πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐκάλεσε παρ' αὐτῇ τὸν ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Σωματείου. Ἀλλ' οὗτοι ἀθετήσαντες τὴν ἐντολὴν αὐτῆς δὲν προσῆλθον. Ἀλλ' ἡ ἀθέτησις αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸν Παντοκράτορα Θεόν, κατὰ τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις εἶπεν εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους του: «Ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμέ, ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἐμέ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλοντά με». (Λουκᾶ κεφ. 10ον, ἐδ. 16).

Ἐπίσης διὰ τοὺς ἀθετοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Κύριος λέγει: «Ἐὰν δὲ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ παρακούσῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ Ἑθνικός καὶ ὁ τελώνης» (Ματθ. ΙΗ' 17) τὸ ὁποῖον ἐρμηνεύει ὁ Καθηγητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Π. Τρεμπέλας ὡς ἐξῆς: «Ἐὰν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν παρακούσῃ μὴ θεωρεῖς πλέον αὐτὸν ὡς μέλος τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνίας, ἀλλ' ἔχε αὐτὸν καθὼς τὸν εἰδωλολάτριν καὶ τὸν τελώνην» (σελίς 100).

Κατόπιν τῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκτεθέντων καλοῦμεν εἰς μετάνοιαν τοὺς ἐκτραπέντας καὶ τὴν συμμόρφωσίν των πρὸς τὰς στοιχειώδεις Ἀρχὰς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Εἰς ὑμᾶς δέ, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, συνιστῶμεν προσοχὴν μήπως ἐν ἀγνοίᾳ γίνητε κοινωνοὶ ξένων ἀμαρτημάτων ἐνισχύοντες τὴν κίνησιν τῶν ἐκτραπέντων. Διότι οὐχὶ μόνον ὁ αὐτουργὸς μιᾶς ἐπιληψίμου πράξεως τιμωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ὁ συνεργήσας εἰς τὴν διάπραξιν αὐτῆς.

Ἐδελπιστοῦντες ὅθεν ὅτι καὶ οἱ ἐκτραπέντες θὰ ἔλθουν εἰς μετάνοιαν, καὶ σεῖς θὰ διαφυλαχθῆτε ἀπὸ πάσαν ἐνοχλήν ἐπειλογώμεν ὑμᾶς πατρικῶς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.
Ἑλλάδος
ΑΥΞΗΝΤΙΟΣ

Τὸ ἀόρατο χέρι

Σ' ἓνα προάστιο τοῦ Λονδίνου, μιὰ χήρα μὲ τὰ δυὸ ὄρφανά της κλείστηκαν σ' ἓνα ἀγρόκτημα ἀπὸ τὸ πολὺ χιόνι.

Μιά νύχτα, πού τὰ παιδιὰ πεινοῦσαν κι' ἐκλαιγαν, ἡ μητέρα γονάτισε μαζί τους κι' ἔκανε μιὰ θερμὴ προσευχή.

Ξαφνικὰ ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ ἀγροτόπιτου ἔ-

πесе ἓνα σακκίδιο μὲ τρόφιμα. Δὲν εἶδαν τὸν ἄνθρωπο, μόνο τὰ βήματά του ἀκούσαν, καθὼς ἔφευγε.

Τὴν ἀνοιξή, καθὼς ἡ γυναῖκα καλλιεργοῦσε τὸ ἀγρόκτημα παρουσιάζεται μπροστά της ἓνας κυνηγὸς καὶ τῆς λέει: «Θυμᾶστε, κυρία μου, ἐκείνη τὴ νύχτα πού στὴν ὥρα τῆς προσευχῆς σας ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἓνα σακκίδιο γεμάτο; Δὲν φαντάζομαι νὰ πιστέψατε πὼς τὸρριξε ὁ Θεός. Ἐγὼ ἔτυχε νὰ περνῶ ἐκεῖνη τὴν ὥρα, λυπήθηκα τὰ παιδιὰ πού ἐκλαιγαν, κι' ἔρριξα τὸ σακκίδιό μου μὲ τὰ τρόφιμα». «Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, πού μᾶς εὐεργετήσατε», εἶπε ἡ γυναῖκα, «μὰ τὸ πέρασμά σας δὲν ἦταν τυχαῖο. Ὁ Θεὸς ὡδήγησε τὰ βήματά σας κι' ἔβαλε στὸ νοῦ σας νὰ κάμετε τὸ καλὸ».

Κι' ὁ κυνηγὸς ἔφυγε σκεπτικός.

Εἶδες λοιπόν, φίλε μου, πόσους τρόπους μεταχειρίζεται ἡ Θεία Πρόνοια, γιὰ νὰ σ' εὐεργετήσῃ στίς δύσκολες ὥρες σου;

Πατερικά

Ζωή μοναχοῦ κατὰ μίμησιν ἀγγέλου γινέσθω καταφλέγουσα ἀμαρτίαν. Ζωή γάρ μοναχοῦ ἐστίν, ἡ τῶν μετανοούντων ὁλοκάρπωσις. Ζωή μοναχοῦ, χαρακτηρίζεσθαι τὰ μέλη αὐτοῦ νεκρωμένα πρὸς ἐπιθυμίαν ὑπάρχοντα. Ζωή γάρ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ βίου ὑπογραμμίως σοι γέγονεν.

Ἀββᾶ Ὑπερεχίου.

Μοναχὸς κυρίως ἐστὶν ἀμετεώριστον ὄμμα ψυχῆς, καὶ ἀκίνητος σῶματος αἰσθησις. Μοναχὸς ἐστὶν ὁ τοὺς πολεμίους δίκην θηρῶν, προσκαλούμενος, καὶ ἐρεθίζων ἐν τῇ φεύγειν ἀπ' αὐτοῦ. Μοναχὸς ἐστὶν ἀδιάστατος ἔκστασις, καὶ λύπη ζωῆς. Μοναχὸς ἐστὶν ὁ ποιηθεὶς ταῖς ἀρεταῖς, ὡς ἄλλος ταῖς ἡδοναῖς. Μοναχὸς ἐστὶν ἄληκτον φῶς ἐν ὀφθαλμῷ καρδίας. Μοναχὸς ἐστὶν ἄευστος ταπεινώσεως, ἐν αὐτῇ πνεῦμα κρημνίσας καὶ ἀποπνίξας.

Ἰωάννου Κλίμακος

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως ἀφορώντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ Ὑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Δ)σμοῦ κτλ. ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφεῖσις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ 628.280
Ἐκ τῶν Γραφείων

Σύντομος ἑρμηνεία τῆς εὐαγγελιστικῆς αὐολουδίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΣΟΔΟΣ. Αὕτη σημαίνουσα τὴν ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ μετακλίσειν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν τάφον, τὴν ὁποίαν παριστᾷ ἡ ἀγία Γράφη, λέγεται μεγάλη εἰσόδος, καὶ διότι διακρίνεται ἀπὸ τὴν μικρὰν καὶ δὲ ὅτι γίνεται μὲ μεγάλην ποράτῃ. τὴν ὁποίαν ἱστορῶν ὁ Κουρπαλάτης λέγει, ὅτι ἐπὶ τῶν ὁρθοδόξων βασιλέων, ὁ βασιλεὺς εἰσῆρχετο εἰς τὴν πρόθεσιν καὶ προεπορεύετο, συμπαρακολουθούτων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πάντων τῶν πελεκυφόρων καὶ ἑκατὸν περίπου νέων εὐγενῶν ἐνόπλιων μετὰ τὸν βασιλέα ἤρχοντο λαμπαδηφόροι, τοὺς ὁποίους ἠκολούθουν διάκονοι καὶ ἱερεῖς μετὰ ἄγρια θώρα.

ΒΗΜΟΘΥΡΑ τὸ μὲν κλείσιμον τῶν κάτω ἐρημοφύρων μετὰ τὴν εἰσόδον σημαίνει τὴν κρυπτήν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν ἄδην κατάβασιν, τὸ δὲ τῶν ἄνω, τὴν κοστωδιά.

Αἴτησεις ὀνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ ῥήματος αἰτέομαι-οὔμαι εἰρηνικὸν ὁδήγῃν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν ἄγγελον, συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν κ.λ.π. διό καὶ ὁ λαὸς εἰς ἐκάστην αἴτησιν ἀποκρίνεται: δὸς μας Κύριε, αἰτούμεν Παράσχου, Κύριε.

ΑΓΑΠΗΣΩΜΕΝ ΑΛΛΗΛΟΥΣ. Ὅσοι ὁμολογοῦσι τὸ σύμβολον τῆς πίστεως πρέπει νὰ ἔχωσιν ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν. Καλῶς ἐποίησεν ἡ ἐκκλησία, περιορίσασα τὸν ἀσπασμὸν μόνον εἰς τοὺς ἄνδρας μεταξὺ τῶν, καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας κατὰ μέρος διότι ἔφερε πολλὴν χασμωδίαν.

ΠΑΤΕΡΑ. Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Τράδα ὁμολοῦσι καὶ ἀχώριστον ἀποκρίνεται: ὁ χορὸς ἐπειδὴ ὁμολογεῖ, ὅτι πιστεύει εἰς τὸν Πατέρα κλπ. μὲ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον.

ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ, ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ. Παλαιὰ ἦσαν διωρισμένοι οὐλακας τῶν θυρῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀποτεινόμενος ἱερεὺς, ἔλεγε νὰ προσέχωσι τὰς θύρας μὴ τις τῶν κατηγυμένων ἢ ἀπίστων εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐξῆς. Ἄλλοι δὲ δίδουσι τὴν ἐξῆς ἀναγωγικὴν ἐξηγήσιν, «τὰς ἐνθυμήσεις τῶν διανοιῶν ἡμῶν ὥς ὑψώσωμεν εἰς τὴν σοφίαν ἥτις εἰς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ὥς προσέχωμεν εἰς τὴν σοφίαν τοῦ Συμβόλου. Τὰ δὲ ἐρημόθυρα ἀνοίγονται σημαίνοντα τὴν φυγὴν τῆς κοστωδίας.

ΠΙΣΤΕΥΩ. Πρῶτον ὀνομάζεται σύμβολον τῆς πίστεως. Καὶ σύμβολον εἶναι λέξις στρατιωτικῆ, σημαίνουσα συνῆμα καὶ καθὼς διὰ τοῦ συνδήματος διακρίνουν οἱ στρατιῶται τοὺς οἰκείους ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, οὕτως διὰ τοῦ συμβόλου διακρίνονται οἱ ὁρθόδοξοι ἀπὸ τῶν ἑτεροδόξων.

Αἶν. Σαίεται οὗτος ὡς σημαίνων τὸν σεισμὸν ὁ

στις ἐγένετο εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Τὸν αἶρα δὲ τούτον διπλῶναι ὁ ἱερεὺς εἰς τὸ «καὶ ἀναστάντα», καὶ ριπίζει δι' αὐτοῦ τὰ ἅγια, τὰ ὁποῖα μένουσι ἀσκητῇ ὑπὸ τοῦ αἵματος εἰς τύπον τοῦ ἀποκλυσθέντος λίθου ἀπὸ τοῦ μνήματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλοι ἐρμηνεύται λέγουσιν, ὅτι τὸν σεισμὸν τοῦ αἵματος σημαίνει τὸν τοῦ εὐσφύρου μετὰ τοῦ τάγματός του ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χρημισμόν, καθ' ὃν ὁ Μιχαὴλ, σὺν ταῖς λοιπαῖς οὐρανίαις Δυνάμεσι, ἀφ' οὗ εἶπε τὸ, στώμεν μετὰ φόβου, ἦλθεν ἡσυχία, μαινάντων τῶν οὐρανίων ταγμάτων εἰς ἣν μακαριότητα ἐπλάσθησαν παρὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ γίνεται αὕτη ἡ ἀνάμνησις τῆς πτώσεως τοῦ εὐσφύρου, ὅταν ἀναγινώσκηται τὸ σύμβολον τῆς πίστεως διὰ τοὺς μὴ ἀποδεχομένους τὰ δόγματα, καὶ καθόντας ἐκ τούτου τὴν πτώσιν τοῦ Διαβόλου, καὶ διὰ τοὺς μένοντας σταθερῶς εἰς τὴν Πίστιν Χριστιανούς, οἵτινες μετὰ τοῦ Μιχαὴλ λέγουσι: ὥς ἐμμένωμεν καλῶς καὶ μετὰ φόβου εἰς τὰ δεδομένα, ὅτι πολλὸς εἶναι ὁ κίνδυνος.

ΡΙΠΗΔΙΑ σημαίνουν τὰ ἐξαπτέρυγα καὶ ἦσαν κατασκευασμένα ἐκ πτερῶν, ἅτινα κηρύττονται ἐπὶ τῶν ἀγίων, ἀπεδίδωκαν τὰ ἐν τῷ αἵρει ζωύφια, ἵνα μὴ πέσωσιν εἰς τὰ ἅγια. Ταῦτα ἤδη ἀναπληροῖ ὁ ἄνθρωπος.

Η ΧΑΡΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ κλπ. Ὁμολογήσαντος τοῦ λαοῦ διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ συμβόλου τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, εὐχεται ὁ ἱερεὺς λέγων ἡ χάρις, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὸν υἱόν, ὅστις ἐκουσίως θυσιασθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν, ἔδωκεν ἅπτερον εἰς ἡμᾶς χάριν, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς, ὅστις ἔδωκε χάριν τῶν ἀνθρώπων τὸν μονογενῆ Υἱόν πρὸς εἰς θάνατον, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, δι' οὗ ἐκοινωνήσε, καὶ μετέδωκεν ἡμῖν ὁ πλοῦσις ἐν ἐλέει Θεὸς ἐκ τῶν ἰδίων τοῦ ἀγαθῶν, ὅτε τοῦτο κατήλθεν ἐν εἰδεί πυρίνων γλωσσῶν εἶθε νὰ εἶναι ὁμοῦ μὲ ὅλους ὑμᾶς. Ὁ δὲ χορὸς ἀντευχόμενος λέγει.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΣΟΥ, ἥτοι καὶ μετὰ σοῦ ὥς εἶναι ὅσα μᾶς ἠνέχθης. Ὁ δὲ ἱερεὺς μετὰ τοῦτο λέγει:

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ἡγοῦν ὥς ὑψώσωμεν τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν ὑψηλὰ, φρονούντες τὰ οὐράνια. Ὁ δὲ χορὸς ἀποκρίνεται: «ἔχομεν τὰς καρδίας ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον» καὶ μετὰ ταῦτα εἰπόντος τοῦ ἱερέως τὸ, εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ, ὁ λαὸς ψάλλει: ἄξιον καὶ δίκαιον ἔστιν νὰ προσκυνώμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα κ.λ.π.

ΤΟΝ ΕΠΗΝΙΚΙΟΝ ΥΜΝΟΝ. Ὁνομάσθη ἐπινίκιος ὕμνος, διότι δοξάζεται ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ ὡς Κύριος ὢν τῶν δυνάμεων, καὶ εἶναι ἐκαῖνος ὁ ὕμνος ἐν ᾧ ἤκουσεν Ἥσαϊος ἀπὸ τὰς οὐρανίους δυνάμεις, αἰτινας ἀκαταπύστως ἐβόων σὺν φόβῳ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, λέγουσαι: «Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σα-

εαὐθ' κλπ... δηλοῦντες τῷ μὲν ἁγίῳ τρεῖς τὴν ἁγίαν Τριάδα, τοῦ δὲ Σαβαώθ, τὸ ἐνιαῖον τῆς Θεότητος, τοῦ δὲ ὡσαννὰ τό, σῶσον ἡμᾶς ὁ ἐν Τριάδι Θεός, καὶ δ' ἔχον μᾶς ἐν τοῖς ὑψίστοις.

ΠΙΣΤΕ ΕΞ ΑΥΤΟΥ ΠΑΝΤΕΣ. Κατὰ τὸν Θεοφύλακτον εἶπεν ὁ Χριστός· πίστε πάντες διὰ τὸν Ἰούδαν· διότι οὗτος «τὸν μὲν ἄρτον ἔλαβεν, οὐκ ἔφαγε δὲ, ἀλλ' ἔκρυψε πρὸς τὸ δεῖξαι τοῖς Ἰουδαίοις... τὸ δὲ πνεῦμα καὶ ἁλὼν ἔπιε, μὴ δυνάμενος πάντως κρύψαι αὐτόν».

ΤΑ ΣΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ, ἦτοι τὰ ἰδικά σου προσφέρομεν ἐκ τῶν ἰδικῶν σου κατὰ πάντα μόνον καὶ διὰ πάντα τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα δίδει εἰς λογικά σου κτίσματα, καὶ ὁ ἱερεὺς λέγων ταῦτα, σείει σταυροειδῶς τὸ δισυάριον καὶ ποτήριον αἰσθητοποιῶν τρόπον τινα πρὸς προσφερομένους λόγους, δι' ὧν κηρύττει, ὅτι τὰ πάντα ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέουσι, καὶ πρὸς αὐτὸν πρέπει ν' ἀποδίδωνται.

ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΩΝ ΤΟΝ ΜΕΝ ΑΡΤΟΝ ΤΟΥΤΟΝ κλπ. Εὐλογῶντος τοῦ ἱερέως τὰ δῶρα, καὶ εἰπόντος τὸ, καὶ ποίησεν κλπ. αὐτὰ δεξιόμενα τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, μεταβάλλονται ὁ μὲν ἄρτος εἰς αὐτὸ τὸ ἅγιον τοῦ Χριστοῦ σῶμα, ὁ δὲ οἶνος εἰς αὐτὸ τὸ τοῦ Χριστοῦ τίμιον αἷμα· διότι τελειοποιεῖ αὐτὰ τὰ ἄχρυστα μυστήρια διὰ τῆς χειρὸς καὶ γλώσσης τοῦ ἱερέως αὐτὰ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ καταβαίνει ἀοράτως, ὅτι ὁ ἱερεὺς εὐλογεῖ κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ τὰ δῶρα. Ἐπειτα μνημονεύει τῶν ἐν πίστει προαναπαυσαμένων προπατόρων, πατριαρχῶν, προφητῶν κλπ. καὶ ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας ἀρχάντου, ὅχι διότι οἱ ἅγιοι ἔχουσι χρεῖαν τῆς δεήσεως ἡμῶν ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλ' ἵνα μεσιτεύσωσιν αὐτοὶ ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἵνα ἀποδίδηται εἰς αὐτοὺς παρ' ἡμῶν ἡ πρέπεισα τιμὴ καὶ δόξα καὶ τέλος, δι' οὗ εὐλόγησεν ὁ Χριστὸς τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον ἐν τῷ μυστικῷ δείπνῳ δὲν ἀναφέρεται ρητῶς ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ἐὰν ὅμως εἴπη τις, ὅτι ἦτο τοιοῦτος, ὁποῖος σήμερον τελεῖται, δὲν ἀφίσταται τῆς ἀληθείας· διότι, καθὼς πάντα ὅσα προσέβη· ἡ ἐκκλησία ἡμῶν ἔχουσι τὴν ἀρχὴν τῶν εἰς τὸν θεῖον λόγον, ὃν παρελάβομεν παρὰ τῶν Ἀποστόλων, οὕτω καὶ ὁ τρόπος τῆς εὐλογίας τοῦ ἄρτου καὶ οἶνου διετέθη ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ.

ΔΙΠΤΥΧΑ. Μετὰ ταῦτα μνημονεύει τῶν ἐν τοῖς διπτύχοις ὀνομάτων. Τὰ διπτύχα ἦτο δύο σανίδες συνηνωμένα, ὅμοια ταῖς πλάξι, τὰς ὁποίας κρατεῖ εἰς χεῖρας ὁ Μωϋσῆς, ἀνοίγόμενα καὶ κλειόμενα ὡς βιβλίον καὶ ὠκνημαζόντο οὕτως ἐκ τοῦ πτύσσω, τὸ ὁποῖον σημαίνει διπλώνω, κλείω. Ταῦτα σῶζονται εἰς τὴν Μοῦνην Αἱμαλῶν. Τὰ ὀνόματα γράφονται ἤδη ἐπὶ χάρτου.

ΚΑΙ ΩΝ ΕΚΑΣΤΟΣ κατὰ διάνοιαν ἔχει, καὶ πάντων καὶ πασῶν, ἦτοι καὶ πάντων τῶν λειτουργῶν, τοὺς ὁποίους ἕκαστος ἔχει κατὰ νοῦν, καὶ πάντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων μνήσθητι, Κύριε.

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ. Ἀναγιγνώσκεται ἡ Κυριακὴ προσευχὴ αὐτὴν τὴν ὥραν· διότι ἐγγίζει ἡ θεῖα κοινωνία, καὶ πρέπει νὰ ζητῶμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἡμῶν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἄρτον τὸν συστατικὸν τῆς

οὐσίας ἡμῶν τὸν δηλοῦντα τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, συγχωρήσαντες προηγουμένως τοὺς ὀφειλτάς ἡμῶν ἄλλως ἀδύνατον νὰ εἰπώμεν ἀκατακρίτως τὸ, Πατέρ ἡμῶν.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ. Μὲ τὸ, πρόσχωμεν ὑψώνει ὁ ἱερεὺς τὸν ἅγιον ἄρτον, εἰκονίζοντα τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

ΤΑ ΑΓΙΑ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ. Ὡς προσέχωμεν, λέγει, διότι τὰ ἅγια μόνον τοῖς ἁγίοις δίδονται, ἦτοι τοῖς ἐξαμνημονούμενοις καὶ ἀξίοις τῆς θείας κοινωνίας. Ἐκφωνοῦντος δὲ τοῦ ἱερέως «τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις» ἡμεῖς ἀποκρινόμεθα, λέγοντες «εἰς Κύριος κλπ...». Διότι μόνος ὁ Χριστὸς εἶναι ἅγιος· ἡμεῖς δὲ ἐξ ἐκείνου ἔχομεν τὸν ἁγιασμόν καὶ κατὰ χάριν λεγόμεθα ἅγιοι διὰ τῆς κοινωνίας τῶν μυστηρίων· καὶ καθὼς ἐὰν τεθῶσιν ὑπὸ τὸν ἥλιον πολλοὶ καθρέπται, ὅλοι λάμπουσι καὶ ἀκτινοβολοῦσι, καὶ ὅλοι ἔχουν ἑνὰ ἑν ἥλιον, ἐνῶ ὁ ποιήσας αὐτοὺς νὰ λάμπωσι καὶ ἀκτινοβολῶσι ἥλιος εἶναι εἰς μόνος, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ μόνος ἅγιος καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς εἰς πρὸς πιστοὺς μεταδιδόμενος, φαίνεται εἰς πολλὰς ψυχὰς καὶ πολλοὺς ποιεῖ ἁγίους, αὐτοὺς μόνον ὧν φύσει ἅγιος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ λέγεται· διότι αὐτοῦ ψαλλομένου, κοινωνοῦσιν οἱ ἱερεῖς κατὰ τάξιν.

Ο ΜΕΛΙΖΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗ ΔΙΑΙΡΟΥΜΕΝΟΣ. Ὁ μελισμός τοῦ ἁγίου ἄρτου εἰκονίζει τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Χριστὸς κλάσιν τοῦ ἄρτου ἐν τῷ δείπνῳ. Μελίζεται μὲν ὁ θεῖος ἄρτος, ὅστις διὰ τῆς ἐπιφρητήσεως τοῦ ἁγίου πνεύματος μετεβλήθη εἰς ἐκεῖνο τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἰς λεπτάς μερίδας· ἀλλ' ἑκάστη πάλιν τῶν μερίδων τούτων ἔχει ὁλόκληρον τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ὅπερ σημαίνει· «ὁ μελιζόμενος καὶ μὴ διαιρούμενος» δηλαδὴ μελίζονται μόνον τὰ συμβεβηκότα τῆς ὕλης τοῦ μυστηρίου, ἵνα μεταλαμβάνωσιν οἱ χριστιανὰ, ἐνῶ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου μένει ὁλόκληρον καὶ ἀδιαίρετον.

ΜΗΔΕΠΟΤΕ ΔΑΠΑΝΟΜΕΝΟΣ δηλοῖ, ὅτι ὁ Χριστὸς μένει μεθ' ἡμῶν μέχρι συντελείας διὰ τῶν μυστηρίων καὶ κατοπιν ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ οὐρανῷ.

ΠΑΝΡΩΜΑ ΠΟΤΗΡΙΟΥ... Ἡ ἐνωσις τοῦ ἁγίου ἄρτου μετὰ τοῦ τιμίου αἵματος εἰκονίζει τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, μὴ ὄντος πλέον νεκρῷ σώματος ἐν τῷ τάφῳ, ἀλλὰ σώματος ζώντος, τὸ ὁποῖον μεταλαμβάνοντες οἱ πιστοὶ μετὰ τὸν τύπον τοῦτον τῆς ἀναστάσεως, πιστεύουσιν ἀδιστακτικῶς, ὅτι μεταλαμβάνουσι τὸ μετὰ τὴν ἀνάστασιν σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

ΖΗΣΙΣ. Τὸ Ζεῖν ὕδωρ βάλλεται. ὅπως γίνῃ θερμὸν τὸ ἐν τῷ πατηρίῳ αἷμα καὶ ὕδωρ, ὡς εἶχεν, ὅτε ἔρρευεν ἐκ τῆς κεντηθείσης πλευρᾶς τοῦ ἐσταυρωμένου. Ἡ ζέσις ἀλληγορεῖται εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχωσιν οἱ πλησιάζοντες εἰς τὰ μυστήρια θερμότητα τῆς πίστεως. Σημαίνει δὲ τὴν ἐπιδημίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὡς πῦρ ἐφάνη κατελθόν εἰς τοὺς ἀποστόλους τότε, ὅτε ὁ Χριστὸς ἐπλήρωσε πάντα τὰ γεγραμμένα περὶ αὐτοῦ. Καὶ λοιπὸν ἤδη τελειωθέντων τῶν δώρων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὕδατος κατὰ τὰς διαφορὰς αὐτοῦ ἐνεργείας. Καὶ ὕδωρ μὲν λέγεται κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον διότι, καθὼς τὸ ὕδωρ ἀνωθεν κατιόν, ζωοποιεῖ καὶ τρέφει καὶ μαρμείδες ὄν, ἐνεργεῖ πολυτρόπως. λευκαῖνον μὲν ἐν κρίνῃ, μελαῖνον δ' ἐν ναρκίσῳ, ἐρυθραῖνον δ' ἐν ρόδῳ, πορφυρίζων δ' ἐν ἴῳ, καὶ γλυκαῖνον μὲν ἐπὶ τῆς

συκῆς, πικραίνον δὲ ἐπὶ τῆς ἀψίνθου· οὕτω καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐξ οὐρανοῦ κατιόν, ζωοποιεῖ, καὶ τρέφει τὴν ψυχὴν, καὶ ἐν ὧν, διαιρεῖ τὴν χάριν καὶ δύναμιν εἰς διαφόρους ἐνεργείας. Ὀνομάζεται δὲ πῦρ· διότι καθὼς τὸ πῦρ μονοειδὲς ὄν, διαφόρως ἐνεργεῖ θερμαίνον, φωτίζον, καθαίρον, φλέγον, οὕτω καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, φωτίζει, καθαρίζει καὶ θερμαίνει μὲν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀξίως μεταλαμβάνοντος καί· δὲ τὸν ἀνάξιον καὶ ἀνετοιμῶς πλησιάζοντα τὰ ἄγρῃστα μυστήρια. Μετὰ τὸ ζέον μεταλαμβάνει ὁ ἱερεὺς κατὰ τὰ διατεταγμένα, καὶ ἐμβάλλει εἰς τὸ ἅγιον ποτήριον τὰ τμήματα τοῦ ἁγίου ἄρτου, τὴν μερίδα τῆς Θεοτόκου καὶ τὰς λοιπὰς.

ΜΕΡΙΔΕΩΣ. Ὁ ἱερεὺς ἐμβάλλων τὰ τμήματα τοῦ ἁγίου ἄρτου εἰς τὸ ποτήριον ἐὰν εἶναι λαὸς νὰ μεταλάβῃ τὸν λαόν· διότι, ἐὰν ἑλθῇ καὶ ταύτας, καὶ μεταλάβῃ ἐξ αὐτῶν τοὺς χριστιανούς, ὑπόκειται εἰς θάνατον τιμωρίαν. Αἱ μερίδες ἐμβάλλονται εἰς τὸ ἅγιον ποτήριον, λαμβάνουσιν ἁγιασμόν, καὶ οὕτως ἐκπλύνονται αἱ ἁμαρτίαι τῶν μνημονευθέντων, προηγηθείσης μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως αὐτῶν· διὸ καὶ πολλοὶ ἱερεῖς λέγουσιν, ὅταν ἐμβάλλωσι τὰς μερίδας ταύτας· ἀπόπλυνον, Κύριε, τὰς ἁμαρτίας τῶν μνημονευθέντων, τῷ τιμῷ σου αἵματι.

Ἐὰν δὲ ἐκβάλλωνται μερίδες ὑπὲρ ἀνθρώπων, τὴν ἁμαρτίαν ἐκουσίως διενεργούνται, καὶ ἀπὸ αὐτὴν μὴ θελόντων ν' ἀπομακρυνθῶσιν, εἰς κατάρτισιν αὐτῶν ἀποβαίνουσι, καὶ ἡ γενομένη ὑπὲρ αὐτῶν θυσία κολάσιν εἰς αὐτοὺς φέρει· διὰ τοῦτο καὶ πειρασμοὶ καὶ θλίψεις καὶ δυστυχίαι, διὰ τοῦτο καὶ πολυειδεῖς ἀσθενεῖαι, καὶ παντοειδεῖς τιμωρίαι καὶ πρόωροι θάνατοι, διὰ τοῦτο «ἐν ἡμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί». Ἀλλ' ἐὰν ὁ λειτουργὸς ὀφείλῃ ν' ἀσφαλίζεται περὶ τῶν ἄλλων, μήποτε καὶ αὐτοῖς συγκατακριθῇ, πολὺ περισσότερον περὶ ἐαυτοῦ· καὶ ἐὰν ὁ ἐσθίων καὶ πίνων ἀνάξιως, κρίμα ἐαυτῷ ἐσθίῃ καὶ πίνει, πολὺ περισσότερον ὁ ἀνάξιως ἱεουργῶν. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μερίδων τῶν ζώντων, τὸ αὐτὸ δὲ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τῶν ἐν ἀσθεῖα καὶ θανάσιμῃς ἁμαρτίαις τελευτηρούντων. Τινὲς ὅμως τῶν πατέρων καὶ μάλιστα ὁ ἅγιος Μακάριος, Γρηγόριος ὁ Διάλογος, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ ὁ Ἀθανάσιος γνωματεύουσιν, ὅτι αἱ μερίδες ὀφελούν μὲν πολὺ καὶ αὐτοὺς πρὸς ἐν θανάσιμῳ ἁμαρτήματι τελευτήσαντας, ἀλλὰ δὲν ἀποπλύνουν τὴν ἁμαρτίαν, οὐδὲ ἀπαλλάττουσιν αὐτοὺς ἐντελῶς τῆς κολάσεως, ἀλλ' ἐλαφρύνουν αὐτὴν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῶν μερίδων, σημειοῦμεν τὰ ἐξῆς περὶ τῶν ἐπιτελουμένων τρίτων, ἐννάτων κλπ. Τρίτα, ἐννάτα, τεσσαρακοστά καὶ ἐξάμηνῃ ποιούμεν· διότι τὴν μὲν τρίτην ἡμέραν, καθ' ἣν ζωγραφίζεται ἡ καρδιά τοῦ ἑρέφους ἐν τ' ἡσυχίᾳ τῆς μητρὸς του, κατ' αὐτὴν τὴν τρίτην πάσχει αὐτὴ ἀλλοίωσιν ἐν τῷ τάφῳ· διὸ καὶ τελοῦμεν τὰ τρίτα· τὴν δὲ ἐννάτην ἀρχίζει εἰς τὸν τάφον τὸ σῶμα νὰ ἀπορρέῃ· καὶ διὰ τοῦτο ποιούμεν τὰ ἐννάτα· τὴν δὲ τεσσαρακοστήν, ὅτε ὅλον τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου μορφοῦται εἰς τὴν γαστέρα τῆς μητρὸς του, κατ' αὐτὴν ἐν τῷ τάφῳ διαλύεται μετὰ τοῦ σώματος καὶ ἡ καρδιά· ὅθεν καὶ τε-

λοῦμεν τὰ τεσσαρακοστά. Τὸν δὲ ἕκτον μῆνα τελοῦνται τὰ ἐξάμηνῃ· διότι κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα γίνεται μὲν τὸ ὁρέφος τέλειον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς του, ἀποσυντίθεται δὲ ὁ ἄνθρωπος μετὰ θάνατον τὸν ἕκτον μῆνα ἐν τῇ τάφῳ. Ἐνιαύσια δὲ ποιούμεν, δηλοῦντες καὶ πιστεύοντες, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος καὶ ὅτι τὸ σῶμα θέλει ἀνακαινισθῇ καὶ ἐνωθῇ μετὰ τῆς ψυχῆς.

ΜΕΤΑ ΦΟΒΟΥ ΘΕΟΥ... Ὅταν ἴδῃς, λέγει ὁ Χρυσόστομος, τὰ ἀμφίθυρα ἀνελκόμενα, τότε νόμισον, ὅτι ἀνοίγει ὁ οὐρανός. Διὰ τῆς φωνῆς ταύτης προσκαλοῦνται οἱ χριστιανοὶ εἰς τὴν μετάληψιν τῶν θείων μυστηρίων μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης. Ὁ δὲ λαὸς ἀποκρίνεται, «Ἐυλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, Θεός Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν»· ταυτέστιν ὅς εἵναι δεδοξασμένος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις κατεδέχθη νὰ ἔλθῃ, νὰ φανερωθῇ εἰς ἡμᾶς. Τινὲς τῶν ἱερέων λέγοντες τὸ «μετὰ φόβου κλπ.» καὶ κρατοῦντες τὸ ἅγιον ποτήριον μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, εὐλογοῦσι διὰ τῆς δεξιᾶς παρὰ τὸν τύπον.

ΣΩΣΘΕΝ Ο ΘΕΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΣΟΓ κλπ. Τοῦτο σημαίνει ὅτι εὐλόγησεν ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητάς του, ὅτε ἔμελλε ν' ἀναληφθῇ. Μετὰ τὸ σῶσον ὁ Θεός, ἐκφωνεῖ ὁ χορὸς «Ἐἵδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν». Εὐχαριστῶν τὸν Θεόν τὸν δόντα, ἵνα ἀκούσῃ ἐν τῇ ἱερωσίᾳ, καὶ ἄδη ὅλα τὰ μυστήρια, ὧν ἐγένετο ἀνάμνησις, ἥτοι τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον, τὴν σταύρωσιν καὶ ἀνάστασιν αὐτοῦ καὶ τὴν καθόδον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ὁποίου καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν κ.λ.π. ἡξιώθημεν.

ΥΨΩΘΗΤΙ σημαίνει τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ· τὸ δὲ θυμίαμα ἐν τῇ ἁγίᾳ Τραπέζῃ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν.

ΟΗΣΘΑΜΒΩΝΟΣ ΕΥΧΗ λέγεται· διότι λέγει αὐτὴν ὁ ἱερεὺς ἱστάμενος ὀπισθεν τοῦ ἁμβωνος, περὶ οὗ διελάδομεν ἐν Κεφαλαίῳ Γ'.

Ο ΕΥΛΟΓΩΝ ΤΟΙΣ ΕΥΛΟΓΟΥΝΤΑΣ ΣΕ. Ὁ ἱερεὺς λέγει ταύτην τὴν εὐχὴν ἔξω τοῦ θύματος, σημαίνων τὴν εἰς τὸν λαόν ἀγάπην του, καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀδελφότητα καὶ ταυτότητα μετ' αὐτοῦ.

ΑΝΤΙΔΩΡΟΝ. Ἐπειδὴ τὸ πάλαι οἱ Χριστιανοὶ κοινωνοῦντες εἰς πᾶσαν λειτουργίαν, ἐλάβανον καὶ ἀντίδωρον, τὸ ὁποῖον καὶ εὐλογία πνευματικὴ ὀνομάζεται, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο σήμερον δὲν γίνεται εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν οἱ πλείστοι τετρακίς τοῦ ἔτους μεταλαμβάνουσι, διὰ ταῦτα εἰς τὸν τύπον αὐτῶν τῶν δώρων τῆς θείας κοινωνίας δίδεται μόνον τὸ ἀντίδωρον, τὸ ὁποῖον κόπτεται ἀπὸ τὴν προσφορὰν, ἐξ ἧς ἐξεβλήθη ὁ ἀμνός, ὅστις ἐθυσιάσθη ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς ὑπὸ τοῦ ἱερέως. Ὅθεν ἕκαστος Χριστιανός ὀφείλει, μένων μέχρι τέλους, νὰ δέχηται τοῦτο μὲ εὐλάβειαν ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἱερέως, ἥτις εἶναι ἡγιασμένη καὶ καθηγιασμένη, ὥς θυσιάσασα τὸ πανάγιον τοῦ Χριστοῦ σῶμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Διάταξις τοῦ κατὰ τὴν Μ. Πίμπιτην ἀγιασμένου καὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος φυλαττομένου ἁγίου ἄρτου.

Ὅταν ὁ ἱερεὺς θέλῃ νὰ προετοιμάσῃ δι' ἀνάγκην

Ο ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΜΕΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ ἰδανιὸν τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ ἠθικὴ τελειότης τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τὸ ἰδανικόν εἰς ὃ ἀφορώμεν. Εἰς αὐτὸ τείνομεν, διότι ἡ κατ' αὐτὸ μὀρφωσις ἡμῶν εἶναι πλήρως, ὧν ἔχομεν εὐγενεστάτων πόθων, εἶναι εὐφρόνους εἰς ἡμᾶς ὑπαρξεις καὶ ζωὴ, εἶναι ἡ πληροφορία τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐν τῇ θεωρίᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἡμετέρας ἠθικῆς τελειότητος. Ἐὰν ὑπάρχωμεν, ὑπάρχωμεν, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸ τέλειον τῆς ἠθικῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἰησοῦ! Ἐὰν ζῶμεν, ζῶμεν, ἵνα μορφωθῶμεν κατὰ τὸν τύπον τῆς ἠθικῆς τελειότητος, τὸν ὁποῖον εἰς ἡμᾶς δεικνύει ὁ Ἰησοῦς. Ἄλλως εἰς οὐδὲν ἡμῖν ἡ ὑπαρξις καὶ ἡ ζωὴ πῶς δὲ φθάνομεν εἰς τὸ ἰδανικόν τῆς ἠθικῆς τελειότητος τοῦ Ἰησοῦ;

Φθάνομεν ἂν πρῶτον πιστεύσωμεν, ὅτι οὕτως οὕτως εἶναι τὸ παράδειγμα τῆς ἠθικῆς τελειότητος ἡ-

ὥς κατανόησωμεν τὴν ἠθικὴν τοῦ Ἰησοῦ ἀξίαν καὶ τελειότητα, καὶ ἐμπλησθῶμεν τῆς εἰς αὐτὸν ἀγάπης· ἂν τελείως αὐτὸν ὡς τὸ ἀγαθὸν τὸ ἠθικόν, τὸ τέλειον, τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἀγαπήσωμεν, καὶ ἀγαπῶντες αὐτὸν πειθαρχήσωμεν εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μέχρι θανάτου, καθυποτάσσοντες πάντα εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπακοήν καὶ πειθαρχίαν. Καὶ πρῶτον πιστεύοντες αὐτῷ ὀφείλομεν νὰ ταπεινώμεθα συγκρίνοντες τὴν ἡμῶν ἠθικὴν ἀτέλειαν πρὸς τὴν ἠθικὴν τελειότητα. Ἐκείνου, καὶ νὰ σπεύδωμεν ἐν πόνῳ καὶ οὐδύνῳ, καὶ θλίψεσιν, ὅπως φθάσωμεν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἠθικῆς τελειότητος· ὀφείλομεν νὰ πενθῶμεν, συνειδητοῖν ἔχοντες, ὅτι οὐ μόνον ἀτελεῖς ἠθικῶς ἀλλὰ καὶ ἁμαρτωλοί, τοῦ Θεοῦ νόμου παραβάται, χρεῖαν ἔχοντες τοῦ Θεοῦ ἐλέους! ὀφείλομεν, νὰ μετανοήσωμεν συναίσθησιν λαμβάνοντες τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· ὀφείλομεν νὰ γινώμεθα πραεῖς, καὶ ἀόργητοι, καταπολεμοῦντες τὸν φιλέκδικον, καὶ αὐτάρεσκον, καὶ σατανικὸν θυμὸν· νὰ ὦμεν ἀόργητοι κινῶντες τὰς χεῖρας καὶ τὴν γλῶσσαν ἡμῶν εἰς δικαιοσύνην, καὶ εὐλογίαν, καὶ μὴ εἰς ἀδικοπραγίας καὶ καταλαλίας· ὀφείλομεν νὰ ἐπιδιώκωμεν νὰ ἐπιζητήσωμεν μετὰ πόθου τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ ποιῶμεν οὐδὲν ἀδικον, νὰ σεβώμεθα τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων νὰ μὴ ἀφαιρῶμεν τὰ ἀλλότρια, οὐδὲ σφετεριζώμεθα. Ὀφείλομεν νὰ ὦμεν ἐλεήμονες, εὐεργετικοί, ἀγαθοποιοί, ἐξ ὧν ἔχομεν διδόντες εἰς τοὺς ἄλλους, μεταδοτικοί τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχομεν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ὅμοιον ἡμῖν, ἐξ ἠθικῆς ὑποχρέωσης· ὀφείλομεν νὰ ὦμεν εἰλικρινεῖς καὶ εὐθεῖς τῇ καρδίᾳ, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ δίκαιον ἀγαπῶντες πλέον ἡμῶν, τὸν Θεὸν ἀγαπῶντες παντὸς ἄλλου, καὶ τὸ ἀγαθόν, καὶ εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ θυσιαζόμενοι, καὶ ἀποθνήσκοντες· ὀφείλομεν νὰ γινώμεθα εἰρηνοποιοί, δι-αλλάττοντες καὶ συμβιβάζοντες τοὺς διαμαχομένους καὶ συμφιλιῶντες αὐτοὺς ἐν τῇ δικαίᾳ καὶ τῇ ἀληθείᾳ. Ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν σταθερότητα καὶ ἐμμονήν εἰς τὸ ἀγαθόν, νὰ ἔχωμεν ἀνδρίαν ψυχῆς ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ ἀγαθοῦ, ν' ἀποθνήσκωμεν διὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ὦμεν ἀφοβοὶ εἰς τοὺς διωγμούς, εἰς τὰς θλίψεις, εἰς τὰς ποικίλας τοῦ σώματος κακώσεις, εἰς τὸν σωματικὸν θάνατον, εἰς τοὺς ὀνειδισμούς καὶ τὰς διὰ τὴν ἀλήθειαν δυσφημίας καὶ κατηγορίας. ὀφείλομεν πιστεύοντες εἰς τὴν παρ' ἡμῶν ἀπόκτησιν τῆς ἠθικῆς τελειότητος διὰ τῆς εἰς τὸν Ἰησοῦν πίστεως, ἀφοσιώσεως, ἀγάπης, νὰ χαίρωμεν ἐφ' ὅσον καὶ προσδεύομεν εἰς τὴν ἠθικὴν ἀρετήν.

Τὴν τελείαν δ' ἀγάπην θὰ αἰσθανθῶμεν, ὅταν ἀποκτήσωμεν τὴν τελείαν τοῦ Ἰησοῦ ἠθικότητα, ὅταν τὸ ἠθικόν ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἰδανικὸν πραγματοποιήσωμεν, ὅταν μορφωθῶμεν κατὰ Χριστόν, ὅταν ἐν τῇ ἠθικῇ ἀρετῇ τελειωθῶμεν, καὶ πληρωθῇ ὁ τοῦ Ἰησοῦ

ἅγια Μυστήρια, τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἡ ἄλ-λὴν ἡμέραν, λαβὼν δεῦτερον ἄρτον, ποιεῖ κατὰ τὴν τάξιν, καθὼς καὶ τὴν μεγάλην τεσσαρακοστὴν διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν προηγουμένων. Μετὰ δὲ τὸ εὐλογῆσαι τὸ ζέον καὶ εἰπεῖν «ζέσις πίστεως κλπ», ποτίζει, θρέχει τὸν ἅγιον ἄρτον μὲ τὸ ζωοποιὸν αἶμα κατ' ὀλίγον μὲ τὴν λαβίδα, ὥστε νὰ ποτισθῇ ὅλος, ἐπάνω εἰς τὸ ἅγιον Ποτήριον, μὲ μεγάλην προσοχήν, διὰ νὰ μὴ τὸν θρέξῃ πολὺ, καὶ στάξῃ τὸ θεῖον αἶμα ἀπὸ τὴν πληρομηνὴν καὶ τότε μὲν τὸν ἀποθέτει εἰς τὸ ἅγιον ἄρτοφόριον ὑπεστρωμένην ἔχων τὴν μούσαν· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἀπλῶναι τὸ ἀντιμίνσιον εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ ἐκβαλὼν ἀπὸ τοῦ ἄρτοφορίου, τὸν βάλλει εἰς τὸ Δισκάριον, καὶ θυμιάσας κύκλῳ, καὶ προσκυνήσας εὐλαβῶς, τὸν μελίξει μὲ τὴν ἁγίαν Λόγ-χην εἰς μερίδια μικρά, μετ' εὐλαθείας καὶ φόβου· μετὰ δὲ ταῦτα, βάλλει ἐκ δεξιῶν τῆς ἁγίας Τραπέζης σκαμνίον καὶ ἐν αὐτῷ πλύνθων ἢ λίθον καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ σκεῦος πήλινον ἢ χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν καθαρὸν, μὲ κάρβουνα ἀναμμένα καὶ προσκυνήσας εὐλαβῶς λαμβά-νει τὸν ἅγιον Δίσκον, ὅστις νὰ μὴν εἶναι κασσίτερον, μὲ μεγάλην προσοχήν καὶ τὸν βάλλει ἐπάνω εἰς τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ εἶναι τὰ κάρβουνα, προσέχων καλῶς, διὰ νὰ ξηρανθῶσιν αἱ μερίδες κατὰ μικρόν, γυρίζων αὐτάς μὲ τὴν ἁγίαν Λόγχην, καὶ νὰ μὴ παρακαῶσιν· ἀφοῦ δὲ καλῶς θερμανθῇ τὸ Δισκάριον, τὸ καταιβάζει, καὶ τὸ βάλλει ἐπάνω εἰς τὸ ἅγιον Ἀντιμίνσιον, ἢ εἰς τὰ καλύμματα προσέχων μὴ παραξεσταθῇ καὶ καῶσιν· ὅ-ταν δὲ αἱ μερίδες ψυχρανθῶσι, βάλλει τὸν Δίσκον καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ πῦρ καὶ οὕτω ποιήσας πολλάκις ἕως νὰ ξηρανθῶσι καλῶς, τότε τὰς βάλλει εἰς τὸ Ἀρ-τοφόριον καὶ τὸ βάλλει εἰς τὸν τόπον τοῦ προσκυνήσας εὐλαβῶς, καὶ διπλῶναι τὸ Ἀντιμίνσιον.

λόγος «ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὥσπερ ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειος ἐστὶ». (Ματθ. ε' 48).

Ἀλλ, ὡς ἕκαστος χωρὶς, οὕτω καὶ πᾶσα ὁμοῦ μορφοῦται ἡ οἰκογένεια, ἡ πόλις, καὶ ὅλη κοινωνία κατὰ Χριστόν, διότι ἕκαστος χωρὶς, καὶ πάντες ὁμοῦ, τὸν αὐτὸν ἔχομεν ἡθικὸν προῤῥισμὸν, ἥτοι τὴν ἐν τῷ Ἰησοῦ ἡθικὴν τελείωσιν ἡμῶν. Εἶσαι ἄνθρωπος, ἐὰν ἐμορφώθῃς κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰησοῦ! Ἐὰν ἔγινες λογικὸς καὶ ἡθικὸς ὡς ὁ Ἰησοῦς. Οὕτως ἡ κοινωνία, ἡ ὁποία ἡθικῶς ἐμορφώθη κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐγένετο τῇ ἀληθείᾳ κοινωνία χριστιανική, καὶ ἐν αὐτῇ ἱερατεύει ὁ Λόγος, διδάσκει ὁ Λόγος, βασιλεύει ὁ Λόγος, ἄρχει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, καὶ πάντα γίνονται χριστιανικῶς.

Ἀδίκημα ἐν αὐτῇ δὲν ὑπάρχει. Κακὸν δὲν ὑπάρχει ἐν αὐτῇ. Ἡ δικαιοσύνη λειτουργεῖ ἐν αὐτῇ καθολικῶς. Ἡ ἀρετὴ εἶναι ὁ χαρακτήρ πάντων, μεγάλων, μικρῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Ἡ ἀνατροφή τῶν παιδῶν γίνεται χριστιανικῶς. Ἡ γέννησις αὐτῶν νόμιμος. Ὁ γάμος εἶναι νόμος ἐν αὐτῇ ἰσχύων. Ἡ σωφροσύνη τυγχάνει σεβαστῇ. Ἡ ἐγκράτεια εἶναι φρουρὸς τῆς υγιείας τοῦ σώματος, καὶ τῆς σωφροσύνης τῆς ψυχῆς. Ἡ ταπεινότης, ἡ ἀγωνία, ἡ πραότης, ἡ πίστις, ἡ ἐλπίς, ἡ ἀγάπη, ἡ τιμιότης, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀγαθωσύνη, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ σύνεσις, ἡ μισοπονηρία ἡ ἀνδρεία, πᾶσαι ὑπάρχουσιν αἱ ἡθικαὶ ἀρεταὶ ἐν συνόλῳ, ἐν χορῷ, καὶ συναρπασμῷ εἰς ἡθικὴν ἐκάστου καὶ πάντων ὁμοῦ τελείωσιν.

Ὅπου αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ ἐκεῖ καὶ ὁ ἀληθὴς χριστιανισμός!

Εἰς τὸν Ἰησοῦν λιπὼν, ὡ ἄνθρωπότης, ἀτένισον, ἀπόβλεψον, πρόσχες σοδαρῶς, διότι ἐξ αὐτοῦ τὸ ἡθικὸν σου σθένος, αὐτὸς τὸ ἰδανικόν σου, εἰς αὐτὸν κατεύθυνον τὰ διαδήματά σου ὡς πρὸς σωτήριον λιμένα. Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεὺς σου, καὶ ὁ Θεός σου. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς φίλος σου, καὶ εὐεργέτης! Αὐτὸς ἐθυσιάσθη διὰ σέ. Αὐτὸς συγχωρεῖ τὰ ἁμαρτήματά σου ἐλεῶν καὶ εὐσπλαχνιζόμενός σε. Αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησέ σε, καὶ τὴν πρὸς σέ ἀγάπην του ἐδειξεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ! Στέναξον πρὸς αὐτόν, καὶ αὐτὸς προθύμως συγχωρήσει σοι τὸ ἁμάρτημα. Ἀτένισον ἱλαρῶς εἰς αὐτόν, καὶ αὐτὸς φωτίσει σε. Παρακάλεσον αὐτόν νὰ σέ βοηθήσῃ καὶ αὐτὸς ἑτοιμὸς νὰ σέ σώσῃ νὰ σέ παραμυθήσῃ, νὰ σέ προαγάγῃ, νὰ σέ ἀνυψώσῃ, νὰ σέ τελειοποιήσῃ, νὰ σέ καταστήσῃ εὐδαίμονα κοινωνίαν λογικῶν καὶ ἡθικῶν ὄντων ἀπὸ κοινωνίας θηρίων καὶ κτηνῶν, νὰ σέ ἀνυψώσῃ εἰς τὴν ἡθικὴν τελειότητα, νὰ σέ προσαγάγῃ εἰς τὸν Θεόν!

Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθὴς εὐεργέτης σου εἰς ὃν δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς ἀνεπαίσχυντως, διότι ἐξ αὐτοῦ πᾶν ἀγαθὸν ἐκπαρεύεται! Ἐν αὐτῷ συναγτᾶται ὁ Θεὸς μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἶναι οὗτος ὁ δεσμὸς τῶν ἀνθρώπων μετὰ τοῦ Θεοῦ· εἶναι ὁ Θεάνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ μέγα καὶ θεῖον ὄνομα ἠυλόγησαν καὶ εὐλογοῦσιν αἱ γενεαὶ τῶν αἰώνων καὶ εὐλογήσουσιν, ὅτι αὐτῷ ἐδόθη ἡ τιμὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐξουσία, καὶ αὐτῷ ὑποταγῆσεται τὰ πάντα, καὶ πᾶν γόνυ αὐτῷ κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται αὐτῷ, καὶ αἰνέσει αὐτόν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, καὶ αὐτὸς ἐστὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ὅλης κοινωνίας, ὁ Λόγος πάντας ἐμπνέων εἰς τὴν ἀλήθειαν

καὶ φωτίζον καὶ ἐνισχύων εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐν αὐτῷ ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία ποτὲ ἀναλάμψει παριστῶσα βίον λογικότητος καὶ ἡθικῆς, καὶ τὰ κακὰ τελείως ἐκλείψουσιν ἀπὸ τῆς γῆς. Αὐτὸς ἐστὶ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι, καὶ ἡ ἀνθρωπότης πᾶσα ἐν αὐτῷ τεθειωμένη.

ΓΝΩΜΑΙ ΠΑΤΕΡΩΝ

Τῶν μοναζόντων καὶ ἀειπαρθένων ὁ βίος υπερβαίνει τὴν τῶν ἀνθρώπων πολιτείαν, ἀγγελικὸς τυγχάνει οἱ γὰρ οὕτως πολιτευόμενοι, τῇ κοινῇ τῶν ἀνθρώπων πολιτείᾳ ἀποθανόντες, ζῶσιν τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγεσθέντι ἀρνησάμενοι τὸ ἑαυτοῖς ζῆν, Χριστῷ συσταυροῦσιν.

Ἀββᾶ Παχωμίου.

Φῶς μὲν μοναχεῖς ἄγγελοι· φῶς δὲ πάντων ἀνθρώπων μοναδικὴ πολιτεία.

Μονοχὸς ἐστὶα νοῦς ὁ τῇ αἰσθήσει ἀποταξόμενος καὶ λογισμόν ἡδονῆς μηδὲ ἰδεῖν ἀνεχόμενος.

Θαλασσίου τοῦ Ἀφρικανοῦ

Οὐ δύναται γενέσθαι μοναχός, ἐὰν μὴ γένῃ ὡς πῦρ φλογιζόμενος ὅλος.

Ἰωσήφ τοῦ εἰς Πανεφύ

Θυσιαστήριον Κυρίου λέγεται ὑπάρχειν ὁ μοναχός, θυσιαστήριον, ἐν ᾧ καὶ ἐξ οὗ εὐχαὶ καθαφαί προσφέρονται τῷ πανυψίστῳ Θεῷ, θυσιαστήριον πνευματικῶς ἱδρυμένον, καὶ τεθεμελιωμένον «εἰς τὸν τόπον, καθὼς φησὶν ὁ Δαυὶδ, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Κυρίου» οὐ μὴν ἐσαλεύθησαν «Ἐστῶτες γάρ, φησὶν, ἦσαν οἱ πόδες ἡμῶν ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Ἱερουζαλήμ».

Νεῖλου τοῦ ἀσκητοῦ.

Εὐκόσμησις σώματος, ψυχῆς ἐστὶ καταστροφή.

Ἀββᾶ Ἰσαάκ

Οἱ μοναχοὶ χωρὶς πάσης ἀντιλογίας κρείττονες ὑπάρχουσι τῶν τὰ διαδήματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φορούντων βασιλέων καὶ λαμπρότεροι καὶ ἐπιδοξότεροι, ὡς τῷ Θεῷ ἀεὶ προσεδρεύοντες.

Ἰωάννου τοῦ Καρπαθίου

Ζωὴ μοναχοῦ κατὰ μίμησιν ἀγγέλου γινέσθω καταφλέγουσα ἁμαρτίαν. Ζωὴ γάρ μοναχοῦ ἐστίν, ἡ τῶν μετανοούντων ὀλοκάρπωσις. Ζωὴ μοναχοῦ, χαρακτηριζέσθω τὰ μέλη αὐτοῦ νενεκρωμένα πρὸς ἐπιθυμίαν ὑπάρχοντα. Ζωὴ γάρ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ βίου ὑπογραμμὸς σοι γέγονεν.

Ἀββᾶ Ὑπερεχίου

Ὁδὸ γάρ πάντων τὰ κοινόβια, διὰ τὸ λιχνῶδες· οὐδὲ πάντων τὰ ἡσυχαστήρια, διὰ τὸ θυμῶδες· ἕκαστος δὲ ἐπισκέφεται ἐν ποίῳ πεποιήσεται.

Ἰωάννου Κλίμακος

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Περὶ ταπεινοφροσύνης

Ἡ ὑψηλοφροσύνη εἶναι λοιμικὴ καὶ θανατηφόρος νόσος.

Ἐκ τῆς νόσου ταύτης κατηνέχθη ἀνεπανορθώτως ἐξαίσιον πτώμα ὁ πρωτοστάτης ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, καὶ δι' αὐτῆς ὅλαις δυνάμεσιν, ἐνασχολεῖται ἀπ' ἀρχῆς νὰ συναπολέσῃ καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Ὅταν ἐξετάσῃς, ἀδελφέ, ποῦ ἦτο ὁ Ἀδάμ ὅταν ἐπλάσθη, ποῦ εὗρέθη ὅταν ἐξεβλήθη τοῦ παραδείσου, ποῖαν ποινήν ἔλαβεν, πῶς διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ζῇ, καὶ πῶς ἔζησε· καὶ ἀφ' οὗ μάθῃς ὅτι εἶσαι ἀπόγονος τούτου καὶ κληρονόμος καὶ τῆς καταδίκης του καὶ τῆς ποινῆς του ἅμα, τότε θὰ γνωρίσῃς τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ταπεινοφροσύνης! Ἦδη ἀπέχεις ἀπὸ τῆς γνώσεως ταύτης τόσο, ὅσον ἀπέχει ἀπὸ σοῦ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπλάσθη ὁ ἐξ οὗ ἔχεις τὴν ὑπαρξίν σου πρῶτος ἄνθρωπος.

Ὅταν κάμψῃς γόνυ εἰς τοὺς ὁρισμούς τοῦ ἱεροῦ λοιμοκαθακτηρίου, καὶ εἰσέλθῃς ἐν αὐτῷ ἵνα νοσηλευθῇς, τότε θὰ γνωρίσῃς τὰ διατελοῦντα τὴν βαρύτιμον ἀξίαν τῆς μεγάλης ταύτης ἀρετῆς στοιχεῖα.

Ὅταν ἀναγνωρίσῃς ὑποχρεωτικὴν τὴν διάταξιν «τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιήσῃς εἰς ἐπιθυμίαν, τὸ γὰρ θέλημα αὐτῆς, ἔχθρα εἰς Θεόν, καὶ τὸ νόμον τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ Πνεύματος· καὶ οἱ ἐν σαρκὶ ζῶντες, Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται· ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμέν ἐν σαρκί, ἀλλ' ἐν Πνεύματι». Καί, «πλὴν διατροφῆς καὶ σκεπασμάτων μὴ παρέξῃς τί ἄλλο τῇ σαρκὶ σου· ὅταν, λέγω, ἐφαρμόσῃς εἰς σεαυτὸν τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας τὰς ὁποίας ἀνεδέχθης διὰ τοῦ βαπτίσματος, τότε εἶναι ἐνώπιόν σου γυμνὴ καὶ κατὰ-θλιβὴς ἡ μήτηρ αὐτῆς τῆς εὐδαιμονίας σου!

Αἱ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολυτελεῖς οἰκίαι ἐν αἷς διατίθασαι καὶ ἅπασαι αἱ λοιπαί, ἵνα μὴ μακρηγορῶμεν, ποικιλίαι, καὶ διακοσμήσεις σου, ἀντιστρατεύονται ἀδιαλλάκτως τῇ ταπεινοφροσύνῃ, καὶ τότε μόνον δύνανται νὰ συναφθῶσι καὶ νὰ κατασταθῇς ἀνεύθυνος, ὅταν ἀδιαρρήκτως συναφθῇ τὸ πῦρ μετὰ τῆς πυρίτιδος.

Ἐδείχθη σοὶ ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς, φίλτατε! σοὶ τὴν ὑπέδειξεν ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅστις ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ! καὶ διὰ τὴν φέρῃς ἐπαξίως τὴν ὁποῖαν φέρεις προσηγορίαν τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα τούτου, τὸ ὑπὲρ πάντων ὀνομάτων ἄλλως, σοὺ εἶναι ἐπονεΐδιστον νὰ καλῇσαι Χριστιανός!! Ἐρμηνεύων ὁ θεὸς καὶ μέγας Πατὴρ ἡμῶν Ἰσίδωρος τὸ «μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσὶ», λέγει, ὅτι «καὶ τὴν προσηγορίαν καὶ τὴν ἱερωσύνην διαγορεύει ὁ Κύριος μὴ δοθῆναι τοῖς ἀκαθάρτοις καὶ ἀνικάνοις, ἵνα μὴ καὶ ταύτην κάκεινην ὑδρίσωσιν» ὁ Χρυσὸς ἰδὼν οὐ παραδέχεται.

Οὕτως ἐσυνθηκολόγησας νὰ συμμορφωθῇς τούτῳ μετὰ τοὺς νόμους τῆς χριστιανικῆς πολιτείας, ἐνθα κατὰ συνέπειαν καὶ κλήσιν συνώνυμον ἔλαβες, καὶ ἐν-

δημητήριον (τὸ βαπτιστικόν σου)· ἂν δὲ τὰ ἤθῃ σου διεστράφησαν καὶ ἠγάπησας τὸν νῦν αἰῶνα, τὴν κτίσιν παρὰ τὸν κτίσαντα, τὰ ὀπάδοντα μὲ τὰς προκειμένας ὑποχρεώσεις σου, σοῦ περιποιεῖ, συγκριτικῶς, τιμὴν νὰ μεταναστεύσῃς εἰς ἄλλο κράτος, οὗ οἱ νόμοι νὰ συναδῶν μετὰ τὸν διατρέχοντα βίον σου, ἵνα μὴ ἀκολουθῇσαι ὑπὸ τῆς βαρυτέρας εὐθύνης, τῆς ἐπικειμένης σοὶ ἐκ τῆς καταφρονήσεως νόμων θεσπισθέντων διὰ τοῦ τιμίου αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νέφους μυριάδων ὀπαδῶν αὐτοῦ, οἵτινες προσέφερον τὸν αὐχένα εἰς τὸ ξίφος ἵνα κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι γίνωσι καὶ δειχθῶσιν ἄξιοι τῆς προσηγορίας τῶν!

Λέγω βαρυτέραν εὐθύνην, διότι μεταβαίνων ἐξ ἑλλοῦ κράτους θάπτῃσαι διὰ μιᾶς σὺ μόνος ἐν ᾧ μένων κιθδῆλως εἰς ἐκεῖνο τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄλλους θλάπτεις διὰ τοῦ κακοῦ παραδείγματός σου, καὶ τὸ ἄχθος τῆς ἀπωλείας σου τότε θὰ λάβῃ ἐπίτασιν, καὶ τὰ ἀλγῆ σου αὐξησιν ἐν τῷ ταρτάρῳ.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.280

Διευθυντὴς Συντάξεως

Σεβ. Μητροπολίτης Μεγαρίδος
κ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικὸς: Ἐξάμηνος δραχμας	60
Ἐτησίᾳ	100
Ἐξωτερικὸς: Ἐξάμηνος δολάρια	6
Ἐτησίᾳ	10
Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ἄν τοῦ ψεύδους πατήρ εἶναι ὁ Διάβολος τῆς ἀληθείας ἐξ ἐναντίας θέβαια Πατήρ εἶναι ὁ Θεός· καὶ αὐτὸς ἐστὶν ἡ αὐτοαλήθεια· καὶ ἀπὸ τὴν αὐτοαλήθειαν ἐδόθη δῶρον τοῖς Δικαίοις, καὶ Προφήταις, καὶ ἐν τῇ θείᾳ χάριτι τοῦ Εὐαγγελίου τοῖς Ἀποστόλοις, καὶ πᾶσι τοῖς Χριστιανοῖς· ὅτι λέγει «ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο»· καὶ ἀλλαχοῦ λέγει ὁ Χριστός· «Εγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ». Πρωτότυπος ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός, καὶ ἀπὸ τὸν Χριστὸν εἰκόνες τῆς ἀληθείας εἶναι οἱ ἀληθεῖς Χριστιανοί· διὰ τοῦτο λέγει καὶ ὁ Δαυὶδ «ἀληθείας ἐκζητεῖ Κύριος»· καὶ ἄλλου «μὴ περιέλῃς ἐκ τοῦ στόματός μου λόγον ἀληθείας ἕως σφόδρα»· καὶ ὁ Ἐκκλησιαστής μᾶς διδάσκει «ἕως θανάτου ἀγωνίσαί ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος πολέμησιν περὶ σοῦ».

Ἡ ἀλήθεια γλυκεῖα, καὶ πικρά εἶναι· γλυκεῖα, ὥς φωτίζουσα τὸν ἄνθρωπον, πικρά, ὥς ἐλέγχουσα αὐτόν· ἡ πρώτη ἐνέργειά της γίνεται εἰς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ἡ δευτέρα εἰς τοὺς κακοὺς· διότι δὲν ἀγαποῦν νὰ ἐνεδιδύκωνται ὑπὸ τῆς ἀληθείας. Διὰ τὴν ἀλήθειαν ὁ Ἡσαΐας ἐπρονόησεν, ὁ Ἰερεμίας ἐλιθοβολήθη, ὁ Δανιὴλ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων ἐδόθη, ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης ἀπεκεφαλίσθη· ἀφίνω νὰ λέγω τοὺς Ἀποστόλους, καὶ μυρίους ἐπὶ μυρίων Μάρτυρας· λέγει γὰρ καὶ ὁ μέγας Παῦλος «ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν». Οὗτοι πάντες, οὐ μόνον ἐχθροὶ ἐγένοντο ἀληθεύοντες εἰς τοὺς ἐθνικούς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς χριστιανούς κακοὺς εἰς ἐχθραν καθ' ἑαυτῶν ἐκινούσαν. Εὐρίσκαμεν καὶ πολλοὺς σοφοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν ἀλήθειαν θανατωθέντας· ὁ Ἀναξαγόρας Φιλόσοφος, διότι εἶπεν ὁ ἥλιος εἶναι μία σφαῖρα λαμπρά, καὶ οὐκ ἐστὶ Θεός, ἐνοχος θανάτου ἐκρίθη παρ' Ἀθηναίων· διὰ τὴν ἀλήθειαν ὁ Σωκράτης ἐπὶ τὸ φαρμάκι, καὶ ἀπέθανεν· ὁ ρήτωρ Κικέρων διὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ ἐφονεύθη ὑπὸ Μάρκου Ἀντωνίου· καὶ ὁ Καλλισθένης Φιλόσοφος ἀπὸ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ ὁ μέγας Σένεκας ἀπὸ τὸν Καίσαρα Νέρωνα, ἀληθεύοντες ἐφονεύθησαν· ὁ μέγας ἐκεῖνος Θεμιστοκλῆς δημογγοῶν, καὶ τὴν ἀλήθειαν λέγων, ράπισμα ἔλαβεν ἀπὸ τὸν αὐθάδη ἐκεῖνον τὸν Εὐριπίδην· ἀλλ' ὥς πρόνυμος τὸν εἶπε· «πάταξον μὲν, ἀκουσον δὲ».

Ἡμεῖς δὲ οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔχομεν χρέος νὰ λέγομεν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν κακῶς παρὰ τῶν κακῶν ἀκούσωμεν; εἶπε καὶ σὺ «φίλος μὲν Πλάτων, φιλότατη δὲ ἡ ἀλήθεια»· φίλος μου εἶσαι· ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι ὁ φίλτατός μου· καί:

«Θάρσει, λέγων τ' ἀληθές,
οὐ σφάλεις ποτέ».

Κακὸν εἶναι νὰ πλανηθῇς ἀπὸ τὴν ὁδὸν καὶ χειρότερον ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν· δὲν εἶναι ζωγράφος καὶ ἀνδριαντοποιὸς νὰ πλάττῃ τοιοῦτον κάλλος, οἷον ἔχει ἡ ἀλήθεια· ἴδιον εἶναι τῆς λογικῆς τοῦ ἀνθρώπου φύχης ἡ ἀλήθεια, ὥς τοῦ Διαβόλου τὸ ψεῦδος. Παρὰ τοῦ λήθω, ὑπὲρ σημαίνει τὸ ἀπατῶ, καὶ τοῦ ἄλθα στεργητικοῦ μορίου γίνεται ἡ ἀλήθεια· ὁ δὲ ἀληθεύων, οὐδέ-

ποτε ἀπατᾷ· τὴν ἀλήθειαν ὀνομάζουσι λόγον λαμπρόν, καὶ τὸ ψεῦδος λόγον σκοτεινόν· ὅλα τὰ ψεῦδη εἶναι τῆς ἀληθείας ἀντίθετα, καὶ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἀντίμαχα· πολλὰ αἰσθητὰ καὶ νοητὰ βέλη τοῦ ψεύδους παρὰ Διαβόλου, ἀσεβῶν καὶ αἵρετικῶν πολεμοῦσι τὴν Ἐκκλησίαν μας· ἀλλ' αὕτη τρόπαιον νικητήριον ἔχει τὴν μηδέποτε νικωμένην ἀλήθειαν· ἡ ἀλήθεια δὲν συγχωρεῖ ποτὲ οὔτε διὰ φιλίαν νὰ μὴ βλέπῃ, οὔτε διὰ ἐχθρᾶν νὰ τυφλώττῃ· πρέπει περισσότερον νὰ φροντίζωμεν διὰ νὰ ἀληθεύωμεν, παρὰ διὰ νὰ ἀναπνέωμεν· καὶ εἰς τὰς συναμιλίας μας καὶ ἐρωταποκρίσεις δὲν πρέπει νὰ φροντίζωμεν πῶς νὰ νικήσωμεν, ἀλλὰ πῶς νὰ ἀληθεύωμεν· διότι εἶναι ἐπαινετὸν καὶ θεάρεστον νὰ νικῇθῃς ὑπὸ τῆς ἀληθείας παρὰ νὰ νικήσῃς μὲ τὸ ψεῦδος· διὰ πολλοὶ μὲ τὴν ἄγνοιαν, καὶ ἀμάθειαν εἰς πείσματα ἔρχονται καὶ νὰ νικήσουν ἐν λόγοις μόνον στοχάζονται. Ἐρωτηθεὶς γὰρ καὶ εἰς σοφός, «Τί Θεὸν ὅμοιον ἔχομεν; εἶπεν· εὐεργεσίαν, καὶ ἀλήθειαν»· δικαίως στενάζει καὶ εἰς σοφός λέγει: «Ἔως οὗτο ἦτον ἡ ἀλήθεια, ἦτον καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐν πᾶσι· τότε ἡ γῆ ἔτρεφε γένος χρυσοῦν. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἦσαν χρυσοί».

Ὁ Πρῶτος Κριτὴς ἐν Αἰγύπτῳ εἶχε κρεμασμένην ἐμπροσθέν του μίαν χρυσὴν ἄλυσον μὲ τιμίους λίθους, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκρέματο μία εἰκὼν χωρὶς ὁμιᾶτα, καὶ ἐπιγραφὴ «Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ», σημείων, ὅτι εἰς τὰς κρίσεις καὶ εἰς κάθε ὑπόθεσιν» ἡ ἀλήθεια δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ, καὶ νὰ ἐντρέπεται πρόσωπον ἀνθρώπου, μικροῦ, ἢ μεγάλου· «κρίμα δίκαιον κρίνατε, λέγει, ὅτι ἡ Κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστίν»· ἡ δὲ δικαία κρίσις πάντοτε τὴν ἀλήθειαν ἔχει προηγουμένην. Πάντοτε μὲ ἀκριβῆ ἐξέτασιν δότε τὰ νικητήρια τῆς Ἀληθείας· ὅτι χωρὶς αὐτῆς οὐδὲν ἔργον τέλειον γίνεται, καὶ λέγεται· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πλάτων λέγει· «ἡ Ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν Θεῶν, πάντων δὲ ἀνθρώπων ἡγεῖται»· καὶ ὁ Πλούταρχος· «ὡς οὐδὲν ἀνθρώπου λαβεῖν μαῖζον, ἢ χαρίσασθαι Θεῶν σεμνότερον ἀληθείας» στοχάσου· δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸν Θεὸν μεγαλύτερον ἄλλο δῶρον τῆς ἀληθείας φωνάζει καὶ ὁ Σωκράτης· «ἀλλὰ μοι ψεῦδος τε συγχωρῆσαι, καὶ ἀλήθειαν ἀφανίσαι οὐδαμῶς θέμις»· ὅθεν καὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀπέθανε. «Τέχνη χωρὶς ἀληθείας οὔτε νὰ εἶναι, οὔτε ποτὲ νὰ γίνῃ», εἶπε τις Σοφός· διὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀδικῇται.

Δημάδης ὁ Ρήτωρ, ἢ κατὰ Πλούταρχον, ὁ Δημοσθένης, ὁ ψευδόμενος ποτὲ πρὸς χάριν τοῦ Ἀθηναίων δήμου, εἶπεν εἰς τὸν Φωκίωνα, ὅπου ἐδημιουργοῦσε τὴν ἀλήθειαν· «ὦ Φωκίων, σὲ φονεύουν τὸ πλῆθος· καὶ τὸν ἀπεκρίθη, ἐμὲ μὲ φονεύουν, ἂν μανῶσι, σὲ δὲ ἂν σωφρονώσιν»· Λατῶν οἱ ψυχραίνοντες καὶ ἀθετοῦντες τὴν ἀλήθειαν, μαίνονται. Τόσον τῆς φιλοσοφίας, ὅσον καὶ κάθε θεωρίας ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ τῆς ἀληθείας γνῶσις· καὶ ὁ ὁρισμὸς τῆς ἀληθείας οὗτός ἐστιν, «ἂν τὰ πράγματα ὥς εἶναι καὶ λέγονται, τότε ἡ ἀλήθεια εἶναι»· καὶ «ἀλήθεια εἶναι ἡ τοῦ ὄντος ἀσφαλὴς κατα-

Ἡ Ἀσκητικὴ διαγωγή εἶναι οὐράνιον σύστημα πλὴν οὐχὶ τοῦ παντός οὐδὲ τοῦ τυχόντος

Ἡ ἀσκητικὴ διαγωγή εἶναι σύστημα παλαιότατον, καὶ ἐν τῷ Νόμῳ καὶ ἐν τῇ Χάριτι θεωρούμενον ἀλλ' εἰς τὴν χάριν ἔλαβε πρόοδον μεγίστην, τὸν Κύριον ἡμῶν, καὶ τὸν αὐτοῦ Πρόδρομον γνωρίζον ὡς ἀρχηγέτας, ὡς φαίνεται ἐν Εὐαγγελίοις. (Ματθ. Γ' 4. Μαρκ. Α' 35 καὶ 45 Λουκ. Α' 80 καὶ Δ' 42 καὶ Ε' 16). Μὲ τὸν καιρὸν οἱ μνηστῆρες αὐτῶν ἐπόλυσαν τὰς ἐρήμους κατέστησαν Μοναστήρια, καὶ ἱερὰ Φροντιστήρια· ἠγωνίζοντο νὰ κατακτήσωσιν ἐπίγειοι Ἀγγελοι, νὰ προσεγγίσωσι τὴν ὕλην εἰς τὴν αὐλίαν, νὰ ἐξαυλώσωσιν οἷον τὴν σάρκα εἰς πνεῦμα καὶ νὰ γένωσιν ἄσκαροι μικροὺ δειν καὶ ἀναίμονες, καὶ ἰσάγγελοι, διὰ νὰ συναφθῶσιν οὕτω τὴν ἄρρητον ἔνωσιν μετὰ τοῦ πρώτου καὶ ἄκρου τῶν ἐφετῶν, Θεῷ μόνῳ ἐπιθυμοῦντες ἵνα σχολάζωσι, καὶ τὴν θεωρίαν συνάπτοντες μετὰ πράξεως.

Σύστημα ὄντως ὑψηλόν· ὄντως ἡρωϊκόν, τελειοτάτῃ φιλοσοφία, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ παντός· εἶναι τινῶν φύσεων ἀρίστων, αἵτινες ἀπὸ τὸ πῦρ τῶν θείων ἐρώτων ἀναφλεγόμεναι, γενναιοφρόνως ἀπεφάσιζον τὴν τοῦ κόσμου ἀπάρνησιν, καθὼς οἱ Μάρτυρες τὴν καταφρόνη-

σιν τῆς εἰδωλατρείας· καὶ ἅμα τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν ἐπραγματοποιοῦν ὑπερφῶς, ὑπερβαίνοντες ἢ καταπατοῦντες, ἢ συντρίβοντες βλασ τὰς φρικτὰς μηχανουργίας τοῦ κόσμου, τῆς σαρκός, καὶ τοῦ διαβόλου· καθ' ὧν καὶ δάφνας τὰς ἀθανάτους τῆς νίκης ἐλάμβανον, ἐνδυναμιώμενοι οὐρανῶθεν ὑπὸ τῆς θείας βοηθείας καὶ χάριτος. Ἐφ' ὅντι, οὐδὲν τῆς τοῦ ἀνθρώπου σταθερᾶς ἀποφάσεως εὐσθενέστερον· καὶ κατὰ τὸν Θεολόγον· «Οὐδὲν ἰσχυρότερον τῶν πάντα παθεῖν ἐτοιμῶν ὄντων» δι' ἀγάπην Θεοῦ. Ἐκουσίως οὖν ἐκθέτοντες τὸν ἑαυτῶν τῶν εἰς τὰς σκληροτάτας κακοπαθείας, δι' ἀγάπην τοῦ ἑκουσίως ὑποστάτος τὰ πάντα, καὶ θάνατον Σταυρικόν, δι' ἀγάπην τῆς ἀνθρωπότητος, ἡξιώθησαν καὶ τῆς χάριτος τοῦ θαυματουργεῖν, καὶ νόσους ἰατροῦν παντοδαπὰς, καθὼς ἐν Εὐαγγελίοις αὐτοῖς ἐπηγγείλατο. «Ἐάν ἐχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταθήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῶν.» (Ματθ. κεφ. ιζ' 20) καὶ, «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, κακεῖνος ποιήσει, καὶ μεῖζονα τούτων ποιήσει.» (Ἰω. Κεφ. ιδ' 12).

Προσῆλτον σεβαστὸν ἦτο τοῦτο τὸ τάγμα, ὥστε καὶ ἡ ε'. Οἰκουμένη Σύνοδος ἐν τῷ μγ' Κανόνι, διδῶσι τὴν ἄδειαν τοῖς βουλομένοις τῶν Χριστιανῶν, νὰ ἐκλέξωσι τὸν Ἀσκητικὸν βίον, καὶ τὴν πολυτάραχον ζάλην τῶν πραγμάτων ἀποβάλλοντες, εἰς Μοναστήριον νὰ εἰσέρχωνται· διότι, καθὼς λέγει ὁ Ἁγ. Γρηγόριος Νύσσης ἐν τῇ Ἐπιστολῇ. «Περὶ τῶν ἀπίοντων εἰς Ἱεροσόλυμα.» Ἡ σεμνὴ πολιτεία πᾶσι πρόκειται καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξί, καὶ ἴδιον τοῦ κατὰ φιλοσοφίαν βίου, ἢ εὐσχημοσύνη· αὕτη δὲ ἐν τῷ ἀμίκτῳ καὶ ἰδιάζοντι βίῳ τῆς ζωῆς κατορθοῦται.

Βασιλεὺς δὲ ὁ Καλαβρὸς ἐντοῖς κατωτάτω χρόνοις, θηριωδῶς κατὰ τῶν ἡσυχάζοντων κινούμενος, πόλεμον ἤγειρε κατ' αὐτῶν, καὶ λέγων καὶ γράφων ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ ἀσεβεστάτα· ἀλλ' ἡ συστάσα ἐπὶ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου τοῦ νέου ἁγία Σύνοδος, τοῦτον καὶ τοὺς ὁμόφρονάς αὐτοῦ τῇ αἰωνίῳ ἀναθήματι παραδέδωκε περὶ τὰ μέσα τοῦ ιδ' αἰῶνος, τοὺς περὶ τὰ 1340 ἔτη ἀπὸ Χριστοῦ.

Οἱ δὲ νεώτεροι οὗτοι Βασιλεῖς ἀπὸ Μελίτης, κομικιώτερον εἰσάγουσι τοὺς Ἀσκητὰς ἡμῶν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῶν Βραχυμένων Ἰνδῶν, ἐμπαίζοντες αὐτοὺς ὡς δεισιδαίμονας, ὡς μὴ εἰδότες ἐκτιμῆσαι τὴν οὐσίαν τῆς Πίστεως· καὶ διὰ νὰ καταστήσωσιν ἐντυπώτερα τὰ ἐμπαίγματα, ζωγραφοῦσι καὶ ἕνα τοιοῦτον Ἰνδὸν ἀσκητὴν, ἐκτάδην κείμενον ἐπὶ κλίνης ἀκανθοφόρου, διὰ νὰ δείξωσιν ἐκ πλαγίου τὴν ματαιότητα τῶν καθ' ἡμᾶς Ἀσκητῶν, οἵτινες παρόμοια ἐμμηχανῶντο πρὸς καταδούλωσιν τῶν παθῶν, διὰ νὰ ψυχράνωσιν οὕτω τῶν πιστῶν τὸ πρὸς αὐτοὺς σέβας καὶ τὴν εὐλάβειαν.

νόησις: οὐ γὰρ φιλεῖ συγγίγνεσθαι φαντασία τε, καὶ ἀλήθεια.

Ὁ Συνέσιος λέγει· τρία εἶναι τῆς γνωστικῆς δυνάμεως τὰ ἀποτελέσματα· Πρῶτον τὸ νὰ γινώσκῃς τὰ πράγματα. Δεύτερον νὰ πράττῃς β.π. ὁ λόγος σὲ διδάσκει· καὶ τρίτον νὰ ἡμπορῇς νὰ παραδίδῃς εἰς τοὺς ἄλλους ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶναι κρυμμένα σιμὰ εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ αἰτία τῆς συνελεύσεως πασῶν τῶν ἁγίων Συνόδων εἶναι ἡ εὐρεσις τῆς ἀληθείας· αἱ θεαὶ Γραφαὶ πᾶσαι, καὶ τῶν Θεοφόρων, καὶ σοφῶν τὰ συγγράμματα πάντα, διὰ τὴν ἐνδειξιν τῆς ἀληθείας ἐγράφησαν· ὁ λόγος ὁ ἀληθὴς εἶναι εἰδωλὸν τῆς καλῆς ψυχῆς· καὶ τόσον ἰσχυρά εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὥστε ἐπικρατεῖ πάντων τῶν ἀνθρώπινων λογισμῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ σοφὸς Ζερόβάβελ, ἔλαβεν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους τὰ νικητήρια παρὰ τῷ Βασιλεῖ, διὰτὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν πάντων ἰσχυρότεραν· καὶ ἡμεῖς πρέπει ὑπὸ τὰς Σειρήνας νὰ προτιμῶμεν τὰς Μούσας δηλαδὴ ἀπὸ τὰς φευδεῖς πόρνas, καὶ ἀπατειλὰς ἐμ' ἡλίας, νὰ προτιμῶμε τὴν φιλότατην παρθένον ἀλήθειαν· ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἀρετῆς, καὶ ἐξ αὐτῆς ἤρχισαν ὅλοι οἱ ἐνάρετοι.

Ὅθεν κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔχῃ θερμότητα ἀγάπης διὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ μὴ δώσῃ χώραν ποτὲ τοῦ ψεύδους· καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπερμαχή νικῆσαι κακῶς, ἀλλὰ μαθεῖν ἀληθῶς· τὴν δὲ ὑπόληψιν σου πρέπει νὰ τὴν συμφωνήσῃς μετὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ μὴ δοξάζῃς ψευδῶς καὶ ἀπατάσῃς ἑλεεινῶς· οὕτω δὲ πράττων, καὶ πάντοτε ἀληθεύων, καὶ τιμὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἔξεις καὶ τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν μεθέξεις.

Πλήγν ματαιάζουσι· διότι πόσον διαφέρει ὁ σκοπὸς τοῦ Ἰνδοῦ ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀσκητοῦ, εὐκόλως τὸ συναισθάνονται καὶ τὰ παρ' ἡμῖν παιδάρια, τὰ μὲ τὸ γάλα τῆς ἀληθογνωσίας ἀνατρεφόμενα. Ὅσον διέφερεν ὁ ζῆλος τοῦ προφήτου Ἠλίου, ἀπὸ τὸν ζῆλον τῶν ἱερέων τῆς Ἰεζάβελ· ὅσον διέφερεν ἡ πεποιθήσις τοῦ σοφοῦ Δανιὴλ πρὸς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τῆς πεποιθήσεως πρὸς τὸν Βάαλ τῶν ἱερέων τῆς Βαβυλῶνος· τόσον εἶναι τὸ διάφορον τοῦ Ἰνδοῦ ἀσκητοῦ, πρὸς ἓνα Ἀσκητὴν τοῦ Ἑσχατοῦ αἰῶνος τῆς σοφῆς διακρίσεως, ἐὰν παραβάλληται ὁ ἐκούσιος θάνατος τοῦ Ἰνδοῦ τοῦ Καλάνου, μὲ τὴν ἐκούσιον σταύρωσιν τῶν παθῶν τοῦ μεγάλου Ἀγτωνίου, καὶ τῶν ἄλλων μιμητῶν τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου!

Ἐν τοσούτῳ ἡμεῖς ὡς δεῖξομεν εἰς τοὺς χλευαστάς μας, ὅτι τὰ ἐκούσια παθήματα τῶν Ἀγίων, συνιστῶνται ἐκ τῆς Θείας Γραφῆς, καὶ διόλου δὲν ἀνθίστανται εἰς τοὺς ἀληθεῖς καὶ ὑγιεῖς σκοποὺς τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Πίστεως. Ἰερερ. Θρην. Κεφ. γ' 27. «Ἀγαθὸν ἀνδρὶ, ὅταν ἀρῇ ζυγὸν ἐκ νεότητος αὐτοῦ· καθήσεται κατὰ μόνας, καὶ σιωπήσεται, ὅτι ἤρην ἐφ' ἑαυτῷ». Ματθ. κεφ. ιβ' 34. «Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς... ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἑλαφρόν.» (Ταῦτα δὲ εἰσὶν ἐπεξηγηματικὰ τοῦ Προφήτου.) Μαρκ. κεφ. η' 34 «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι.» (Τὴν ἀπαρνήσιν τῶν παθῶν λέγει, καὶ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, καὶ τῶν ματαίων συμφερόντων τοῦ κόσμου τὴν καταφρόνησιν, καὶ τὰς κακουχίας τοῦ σώματος.) Παῦλος πρὸς Κορινθ. α. Κεφ. θ' 27. «ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι.» Ἀκούεις; ὁ Παῦλος ταλαιπωρεῖ τὸ σῶμα του, καὶ τὸ ὑποτάσσει εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦτο κηρύττει, καὶ τίς ἀντιστήσεται τῶν Χριστιανῶν; Καὶ ἐν τῷ Νόμῳ δὲ, ὅτι τὸ πρῶτον ἦν περισπούδαστον, χωρὶς νὰ ἀναφέρω πολλούς, ἀρκοῦσι τὰ ἀνωτέρω τοῦ Ἰερερίου, καὶ τὰ τοῦ προφητάνакτος Δαβὶδ ἐνταῦθα. «Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ αὐτοῦ παρενοχλεῖν με, ἐνεδούμην σάκκον, καὶ ἐταπεινῶν ἐν νηστείᾳ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἡ προσευχή μου εἰς κόλπον μου ἀποστραφῆσεται.» (Ψαλμ. λδ' 13).

Λοιπόν, ὁπότεν ἡ τοῦ σώματος δουλαγωγία, καὶ ἡ ταπεινώσις ἐντεῦθεν τοῦ πνεύματος, ὅπως ποτε καὶ ἂν γίνεται, γίνεται ὁμοῦ ἐκούσιως, καὶ ἐνεργεῖται ἐπὶ σκοποῖς σωτηρίοις, καὶ ἀπὸ τὸν Δαβὶδ συνιστάται καὶ Παῦλον, καὶ ἐφεξῆς ἀπὸ ὅλους τοὺς μιμητὰς ἐκείνων, τί οὗτοι ματαιοῦνται ἀπὸ Μελίτης; τί οὐκ ἐλλεθορίζουσιν ἑαυτούς; Καὶ δὲν κατανατᾷ ἀναντίρρητον, ὅτι, ἀντὶ νὰ συνιστῶσι τὰς Θείας Γραφάς, ὡς καυχῶνται, αὐτοὶ ἀντιχριστιανικῶς τὰς κατακρημνίζουσι; Ἀλλ' αὐτὰ εἶναι ἀκατάληπτα εἰς τοὺς Μελιταίους· διὸ καὶ κενωφωοῦσιν ἢ δὲν καταλαμβάνουσι· διότι ἐθελοκακοῦσι, καὶ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς ψυχῆς αὐτῶν διόλου ἐμαυθώθησαν.

Ἵμεῖς δέ, ὦ γενναῖοι τῆς Πίστεως ἔρασταί, οἱ προκείμενον ἔχοντες τὴν αἰώνιον σωτηρίαν, τιμᾶτε, ὡς παρελάβετε, καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος ὑπαγορεύει, τιμᾶτε καὶ σέβεσθε τοὺς Ἀσκητὰς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς τὸ ἀγ-

γελικὸν σχῆμα φοροῦντας, ὡς ὄντας μιμητὰς τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀμώμητον Πίστιν τηρήσαντας, καὶ δὴ καὶ εἰς ἡμᾶς διατηρήσαντας ἀπαράτρωτον ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοῦ ἀλάστορος, καὶ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Διάκονον ἀγλαΐσαντας μὲ τὰ διάφορα τῶν συγγράμματα.

Ἄς γινώμεθα μιμηταὶ τῆς ἀπαθείας αὐτῶν, κατὰ δύναμιν, καὶ ἀγιοσύνης, ὡς ἀπύρνοι τῆς θεσπεσίας κληρονομίας τῶν. Εἶπον, κατὰ δύναμιν, διότι τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ Θεῷ δεκτόν, καὶ ἀνθρώποις ἐπαινετόν κατὰ τὸ ἠθικώτατον ταῦτο ἀξίωμα· καὶ ἂν δὲν φθάσωμεν εἰς τῶν ἀρετῶν ἐκείνων τὴν οὐρανομίην ἀκρόπολιν, διὰ τὴν ἀσθένειαν, καὶ τὴν τῶν αἰῶνων περιφοραν, τοῦλάχιστον ὡς μὴ ἀπομακρυνώμεθα ἀπὸ τούτων πρόποδας, ἀπὸ τὰς βάσεις καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀντεχόμενοι ὅσον οἶον τε ἀπὸ τὴν Πίστιν, Ἠλπίδα, καὶ Ἀγάπην, ἡμεῖς, ὧν τὸ τέλος εἶναι νὰ ἀφῃσώμεν μετ' ὀλίγων τὴν ἐπίγειον παροικίαν, καὶ νὰ καταστήσωμεν εἰς τὴν Οὐρανόπολιν. «Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» κατὰ τὸν οὐρανοθάμονα θεῖον Ἀπόστολον. (πρὸς Φιλιππησίους Κεφ. γ' 20).

Ταῦτα μὲν οὕτως, ἀλλ' ἡ προσέγγισις, ὅσον ἐνεστί, τῇ Ἀσκητικῇ διαγωγῇ, ὑπόσχεται ἡμῖν καὶ ἐν ἄλλοις συμφέρον ἐπίγειον, τὴν ἐντελεστάτην ὑγείαν καὶ τὴν μακροβιότητα, συμφώνως μὲ τὰς παραγγελίας τῶν σοφῶν ἱατρῶν, καὶ παλαιῶν καὶ νέων, οἵτινες πανταχοῦ τὴν σπατάλην μὲν κατατρέχουσι, καὶ τῶν παθῶν τὴν ἐπιρροήν, συνιστῶσι δὲ τὴν ἐγκράτειαν καὶ ἀπάθειαν, τὸ σέμνωμα κυρίως τῶν Ἀσκητῶν.

Ἀποδείξεις δὲ σαφῆς, κατὰ τὸν ἁγ. Ἰσίδωρον, τοῦ, ὅτι οἱ τὸν Ἀσκητικὸν γυμναζόμενοι βίον, εἶναι καὶ εὐεχτικώτεροι, ὑγιεινότεροι, συνετώτεροι, καὶ μακροβιότεροι, μᾶλλον τῶν τὸν σπαταλώδη βίον μετερχομένων, καὶ τρυφηλῶν καὶ ἐμπαθεστάτων, εἶναι ἡ καθημερινὴ πείρα, καὶ ἡ ἱστορία ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νεώτερα.

Μὴ σκανδαλιζώμεθα, ἀδελφοί, ἂν τινες τῶν τὸν Μοναδικὸν ἐλομένων βίον, ἀστοχῆσαντες ἐναντισπραγῶσι τῷ ἱερῷ αὐτῶν ἐπαγγέλματι· διότι ἐκεῖνοι μὲν ἔχουσι τὸν κριτὴν τῶν ἡμεῖς δὲ ἀμαρτάνομεν, αἶροντες τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ ἢ, ἀντὶ νὰ τοὺς διορθώσωμεν, ἂν δυνώμεθα, μήτε ταῦτο ποιῶμεν, καὶ ὅλους ἐξίσου τοὺς ὁμοταγεῖς τῶν ἀποστρεφόμεθα· τὸ ὅποσον εἶναι ἐπίσημος παραλογισμός. «Ἀπὸ τοῦ μέρους εἰς τὸ καθόλου». οἶον· Ἐπειδὴ τινες τῶν Μοναχῶν ἐναντισπραγῶσι τῷ ἱερῷ αὐτῶν ἐπαγγέλματι· ἄρα καὶ ὅλοι τοιοῦτοι.

Τοιοῦτον καὶ ἂν ἤθελε εἰπεῖ κανεῖς. Ἐπειδὴ τινες τῶν ἐμπόρων εἶναι κακέμποροι· ἄρα καὶ ὅλοι τοιοῦτοι· καὶ, Ἐπειδὴ τινες τῶν ἱατρῶν εἶναι κακότεχνοι· ἄρα καὶ ὅλοι τοιοῦτοι. Ὅλα τὰ τοιαῦτα εἶναι ἄδικος μεταπήδησις ἀπὸ τοῦ μέρους εἰς τὸ καθόλου· καὶ οἱ Λογικοὶ νόμοι, ὡς ἄδίκους κρίσεις τὰ ἀποσκυβαλίζουσι.

Οὗτος μὲν δὴ θεὸς ἐκτετέλεσται· νῦν δὲ ἀποδυσώμεθα εἰς τὸν κινδυνωδέστερον, καθ' ὃν ἐπαφίωσιν οἱ ἀντίμαχοι τάχα τὰ ἀπροσμάχητα θέλη των· ἀλλ' ἡμεῖς πεποιθότες τῇ θεῇ δυνάμει τοῦ Σταυρωθέντος, ὁμῶς αὐτοῖς ἴωμεν.

Σταύρωσις καὶ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἄλλον ξηράν ἔχοντα τὴν χεῖρα ἰάτρευσε. Ἀλλὰ καὶ ἄλλον, οὕτως τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἀπελιθώθη, μόνῳ λόγῳ ἰάσατο καὶ γυναῖκά τινα οὖσαν ἐν ῥύσει αἰμκτος ἔτη δώδεκα, τοσούτον ὥστε ἐκ τούτου αἱ ἀρμονίαι τῶν ὁσίων αὐτῆς ἐφάνιντο ἐξωθεν καὶ αἱ φλέβες ἐξηγλήθησαν καὶ τὸ ἀνθρώπινον ὁμοίωμα φέρουσα, ἄφρονος καθ' ἐκάστην ἔχειτο, ὅτι καὶ αἱ ἰατροὶ οὐκ ἴσχυσαν θεραπεῦσαι αὐτήν, διερχομένου τούτου ποτὲ τὸν τόπον ἐκείνον μυστικῶς αὐτὴ ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἀφαμένη τοῦ κρασπέδου Αὐτοῦ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπληρώθησαν δυνάμειως τὰ κενώματα αὐτῆς, ὥς μηδέποτε παθαύσης τι καὶ ἤρξατο δρομαία τρέχειν εἰς τὴν ἑαυτῆς πόλιν Καπερναοὺμ, ἀπέχουσαν ἡμέρας ἑξ. Ταῦτα καὶ ἕτερα ἀναρίθμητά εἰσι τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ὁ Ἰησοῦς ἐν τοῖς Σάββασις ἐποίει. Πρὸς τούτοις καὶ σημεῖα φοβερά καὶ ἐξαισία ἐποίησεν, ὁ ὁποῖος, ὥς ἐγὼ κατενόησα, μεζίων ἐστὶ καὶ ἀπὸ τούτων Θεοῦς τοὺς ὁποίους ἡμεῖς σεδόμεθα.

Τούτου οὖν τὸν Ἰησοῦν ὁ Ἡρώδης, Ἀρχέλαος, Φίλιππος, Ἀννας καὶ Καϊάφας σὺν παντὶ τῷ λαῷ παρέδωκάν μοι ἵνα σταυρώσω. Πολλὴν δὲ στάσιν ποιήσαντες κατ' ἐμοῦ, ἐκέλευσα Αὐτὸν σταυρωθῆναι, ὑπέκων τῷ θελήματι αὐτῶν, ὅτι ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὗρον ἐν Αὐτῷ, οὐδὲ πράξιν ἢ ἐγκλημὰ τι κακόν. Φραγγελώσας οὖν Αὐτὸν πρῶτον, εἶτα καὶ ἐσταύρωσα. Ἀφοῦ δὲ ἐσταυρώθη ἐγένετο σκότος ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ ὁ ἥλιος μέσον τῆς ἡμέρας ἐσκοτίσθη καὶ τὰ ἀστρα ἐπεφάνησαν, ἡ δὲ σελήνη ὥσπερ αἷμα ἐφαίνετο, κόσμος δὲ τῶν καταχθονίων κατεπόθη. Ὁσαύτως ὅπερ εἶχον ἀγίασμα τοῦ Ναοῦ, λεγόμενον αὐτοὺς τοῖς Ἰουδαίοις μὴ ὀφθῆναι τῇ αὐτοῦ πτώσει, χάσμα δὲ τῆς γῆς ἐπανειλημμένως θρονώδῃ ἤχον ἀνέπειμψε ὠφθῆσαν δὲ καὶ νεκροὶ ἀναστάντες, ὥς αὐτοὶ αἱ Ἰουδαῖοι μαρτυρήσαντες εἶπον, ὅτι ἐωράκασιν Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, τοὺς δώδεκα Πατριάρχας καὶ Μωϋσῆν καὶ Ἰωάννην τοὺς προτελευτήσαντας, ὥς φησὶν ἐκεῖνοι, πρὸ τρισχιλίων πεντακοσίων ἐτῶν καὶ ἄλλους πλείονας, οὓς εἶδον ἐν σώματι φανέντας.

Θρήνους δὲ ποιήσαντας, διὰ τὴν παράνομον πρᾶξιν τὴν παρ' αὐτῶν γενομένην καὶ τῆς ἀπωλείας αὐτῶν τῶν Ἰουδαίων καὶ τοῦ νόμου αὐτῶν. Ἦν δὲ τὸ σκότος ἀπὸ ὥρας, ἑκτῆς τῆς Παρασκευῆς, ἕως ὥρας ἑνάτης. Ὁφίας δὲ γενομένης τῆς μᾶς τῶν Σαββάτων, ἤχος ἐγένετο ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὥστε τὸν Οὐρανὸν γενέσθαι φωταγωγὸν ἑπταπλασίονα ὑπὲρ πάσας τὰς ἡμέρας. Ὁφθῆ δὲ ὥρα τρίτῃ τῆς νυκτὸς ἥλιος φωταγωγὸς ὥς οὐδέποτε φανῆναι τὸν τοιοῦτον ἥλιον, ἔλαμπε γαρ-

φαιδρότερον τῆς ἀστραπῆς καὶ οὕτως ἐφάνησαν ἄνδρες ἐν ὑψηλοῖς, ἑνδοκοί, πλήθος ἀναρίθμητον κράζοντες. Αἱ δὲ φωναὶ αὐτῶν ἠκούοντο ὥσπερ τῆς παμμεγέθους θρονότης καὶ ἔλεγον. Ὁ σταυρωθεὶς ἀνέστη Χριστὸς Θεὸς ὢν. Ἀνέρχεσθαι ἐξ Ἄδου οἱ δεδουλωμένοι ἐν τοῖς καταχθονίοις. Καὶ ἦν τὸ χάσμα τῆς γῆς, ὥς μὴ ὄντων ἐδρασμάτων, ἀλλ' οὕτως ἦν ὥς αὐτὰ τὰ ὕδατα τὰ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης τῆς ἀβύσσου φανῆναι μετὰ τῶν βοώντων ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ περιπατοῦντες ἐν μέσῳ πλήθους τῶν ἀναστάντων νεκρῶν.

Ὁ δὲ ἀναστήσας τοὺς νεκροὺς καὶ κυριεύσας τὸν ὄθον ἔλεγεν. Εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς Μου, ὅτι προάγω αὐτοὺς εἰς τὴν Γαλιλαίαν κακεῖ μὲ ὄφονται. Καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην οὐκ ἐπαύσατο τὸ φῶς φαῖνον. Ἰουδαῖοι δὲ πολλοὶ ἔθانون ἐν τῷ χάσματι καταποντισθέντες, ὥστε οὐχ εὗρέθησαν τὸ πρωῒ, εἰμὴ μόνον μία Συναγωγὴ, ἥτις ἔμεινεν ἐντὸς τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ, αἱ δὲ λοιπαὶ ἠφανίσθησαν ἀπασαι ἐν τῇ πτώσει ἐκείνῃ. Καγὼ δὲ γράψας ταῦτα, καθιστορήσας τὰ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ πραχθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ἀποστέλλω τῇ Σῇ κραταιότητι Δέσποτα.

Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἔστειλεν ὁ Πιλάτος εἰς Ρώμην καὶ ἀνεγνώσθη ἐμπροσθεν τῶν παλλῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τοῦ βασιλέως, πάντες δὲ ἐγένοντο ἐκθαμβοί, ὅτι διὰ τὴν τοῦ Πιλάτου παρανομίαν, τὸ σκότος καὶ ὁ σεισμός ἐγένοντο ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ θυμοῦ πλησθεὶς ὁ Καῖσαρ, πέμψας στρατιώτας ἐκέλευσε δέσμιον πρὸς αὐτὸν ἀγαγεῖν τὸν Πιλάτον.

Ἀπάντησας Τιβερίου Καίσαρος πρὸς Πόντιον Πιλάτον τὸν ἡγεμόνα, ἥτις ἐπέβη μετὰ τοῦ πρωτοκούρου αὐτοῦ Ραχαβ, ὅτινι παρέδωκε καὶ διαχιλίους στρατιώτας, ὅτε ἀγαγεῖν δέσμιον τὸν Πιλάτον εἰς Ρώμην καὶ πάντας τοὺς πρώτους τῶν Ἰουδαίων, τὸν τε Ἀγναν καὶ Καϊάφαν, τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς, τοὺς δὲ λοιποὺς τῶν Ἰουδαίων ξίφει ἀναιρεθῆναι, ὥς ἡ τοῦ Καίσαρος ἀπόφασις, ἡ οὕτως διαλαμβάνουσα.

Τιβέριος Καῖσαρ, Δεσπότης ἀνίκητος φοβερός Ποντίῳ Πιλάτῳ Ἡγεμόνι τῆς Ἰουδαίας.

Ἐπειδὴ ἀδίκον ἐψήφισας θάνατον κατὰ τοῦ Ἰησοῦ συμφωνήσας μετὰ τῶν φθονερῶν καὶ κακίστων Ἰουδαίων, λαθὼν παρ' αὐτῶν δῶρα ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου θανάτου, διὰ ταῦτα καγὼ οὕτω κατὰ σοῦ διατάττω. Ἴνα ἔλθῃς πρὸς μὲ δέσμιος, τοῦ δοῦναι ἀπολογίαν περὶ τῆς ψυχῆς ἣν ἀναιτίως παρέδωκας εἰς θάνατον. Ἀλλ' ὡς τῆς σῆς ἀνομιᾶς καὶ πωρώσεως, ὅτι τσαῦτα καὶ τοιαῦτα φοβερά σημεῖα καὶ θαύματα παρ' αὐτοῦ γενόμενα θεωρήσαντες ἐτολμήσατε τοιοῦτον ἄνθρωπον ἀθῶον παραδοῦναι εἰς θάνατον.

Τίς δὲ σοι πεπωρωμένε καὶ βέβηλε καὶ πάσης φι-

λανθρωπίας ἀνάξιε, δέδωκε τοιαύτην τόλμην καὶ ἐξουσίαν εἰς τοιοῦτον μέγα καὶ μισόθεον κίνημα, ἵνα συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ πονηροῦ συνεδρίου καὶ διεφθαρμένου λαοῦ καὶ δώσῃ αὐτοῖς ἐξουσίαν τοῦ τοιοῦτου θανάτου; Διὰ γὰρ ταῦτα κρίσιν ἐπενεγκεῖν με δεῖ ταχέως, διότι οὔτε κἀν ἔγραφας πρῶτον εἰς ἐμὲ περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης, διὰ τὴν λάθης καὶ τὸ ἐμὸν θέλημα, ἀλλ' ὅτε ἐτέλεσας ὅσα καὶ ἠθέλησας, τότε μοι ἔγραφας τὰ κακῶς τελεσθέντα. Ἄλλ' ἰδοὺ γράφεις μοι καὶ τὴν ἀνοησίαν σου αὐτοθελήτως, λέγων μοι, ὅτι καὶ ἀπὸ τοὺς Θεοῦ, ὅς ἡμεῖς λατρεύομεν, μείζονα τούτων ἔργα καὶ θαύματα παρ' αὐτοῦ τελούμενα εἶδες. Ὡς τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας σας! Εἰ καὶ ὡς Θεὸν τοῦτον οὐκ ἐδέξασθε, ἂν ὡς ἱατρὸν οὐκ εἴχετε αὐτόν; Ἐγὼ γὰρ ἐξ ἀκοῆς μόνον τοῦτον μαθὼν καὶ τοιαῦτα φοβερά καὶ ἐξαισία σημεῖα καὶ θαύματα παρ' αὐτοῦ γενόμενα ἀκούσας, κέκρινα τῷ νοί μου μὴ εἶναι αὐτόν ἄνθρωπον μόνον, ἀλλὰ καὶ Θεόν.

Τὸ γὰρ ἀναστῆσαι νεκροὺς καὶ ὀφθαλμοὺς τυφλῶν ἀνοίξει καὶ δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων διώξει καὶ παρὰ λύτους ἀνορθώσει, ταῦτα Θεὸς μόνον δύναται ποιῆσαι καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος. Τίς γὰρ ἄνθρωπος, ἡκουσταί ποτε νεκρὸν τετραήμερον ἐγείρει καὶ ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου ἀνοίξει; Ταῦτα γὰρ οὐ μόνον ἐκ τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς σου ἔμαθον, ἀλλὰ καὶ πολλῶ μᾶλλον ἐκ μιᾶς γυναίκας, ἧτις πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐνταῦθα ἐλθοῦσα, εἶπέ μοι ταῦτα πάντα μετ' ἀκριθείας. Ἐκατήγετο δὲ αὐτὴ ἐκ τῶν ὁρίων Μαγδαλᾶ, Μαρία καλουμένη, μαθητρία καὶ αὕτη λέγουσα εἶναι τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὅποια μεμαρτύρηκε διηγησαμένη ἐνώπιον τοῦ πλήθους τὰ ὑπ' αὐτοῦ γεγονότα καὶ περὶ σοῦ καὶ ἄλλα πολλὰ καί, ὅτι ἐξέβαλε καὶ ἐξ αὐτῆς ἑπτὰ δαιμόνια, λόγῳ μόνῳ. Διὰ ταῦτα, λοιπόν, οὐ δύναμαι παραβλέπειν τὴν ἀδικίαν.

Ἐλθόντος δὲ τοῦ πρωτοκλῆρου Ραχαάβ ἀπὸ Ρώμης εἰς Ἱερουσόλυμα μετὰ δύο χιλιάδων στρατιωτῶν καὶ δῆσαντος τὸν Πιλάτον ἀλύσει σιδηραῖς ὡσαύτως Ἄγγαν καὶ Καΐαφαν τοὺς Ἀρχιερεῖς, σὺν τούτοις καὶ τὸν Ἀρχέλαον καὶ Φίλιππον καὶ Ἀλεξανδρὸν καὶ πάντας τοὺς πρώτους τῶν Ἰουδαίων, τοὺς μὲν ἀνδρας ξίφει ἀπέκτειναν, τὰς δὲ βεβήλους καὶ ἀσέμνους γυναῖκας αὐτῶν τὰ ἔθνη ἐπόρνευσαν. Παραλαβόντες δὲ τὸν Πιλάτον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ, σιδηροδεσμένους, ἐπορεύοντο εἰς Ρώμην, φθάσαντες δὲ εἰς τὴν νῆσον Κρήτην ἀπέθανεν ὁ Καΐαφας, οἱ δὲ ἐξεληθόντες ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τινι τόπῳ, ἀλλὰ τὸ παμμίαρον αὐτοῦ σῶμα ἐξεπῆδησεν ἔξω τοῦ τάφου, μὴ δεχομένης τοῦτο τῆς γῆς.

Ἰδόντες δὲ οἱ ἐγγχώρια τοῦτο, ἄραντες λίθους κατέχωσαν αὐτό, τοὺς δὲ λοιποὺς, φθάσαντας εἰς Ρώμην, τελείως οὐκ ἠθέλησεν ὁ Καῖσαρ ἐξετάσαι αὐτούς, ἀλλὰ προσέταξε καὶ ἐτόλιξεν Ἄγγαν τὸν Ἀρχιερέα γυμνὸν ἐντὸς νεαροῦ δέρματος βοῆς καὶ ἔρριψαν εἰς τὸν ἥλιον ἐν καιρῷ θέρους, ξηρανθέν δὲ τὸ δέριμα ἀπὸ τῆς υπερβολικῆς καύσης τοῦ ἡλίου καὶ σφίγγαν αὐτὸν βιαίως, ἐξηλθον τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ οὕτω πικρῶς ἐτελεύτησε. Ὁμοίως καὶ τὸν Ἀρχέλαον καὶ πάντας τοὺς πρώτους τῶν Ἰουδαίων κεφαλικῇ τιμωρίᾳ ἐθανάτωσε. Τὸν δὲ Πιλάτον ἐκέλευσε βαλεῖν αὐτὸν ἐν τῷ πύργῳ, ἔξω τῆς πόλεως, περιβεβλημένον σιδηραῖς ἀλύσει, βουλόμενος ἀποκτεῖναι αὐτὸς ὁ Καῖσαρ ἰδίαις χερσὶ. Ἐν μίᾳ οὖν

τῶν ἡμερῶν ἐξελεύειν ὁ Καῖσαρ εἰς τὴν ἐσχάτην ἐπὶ τῷ ὑπηρεῖν τι—ἔδος δὲ ἦν τοῖς ἀρχαίοις βασιλεῦσιν, ἐὰν τις κατὰδικος ὦν καὶ δυνάμενος ἰδεῖν τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, λαλήσῃ αὐτῷ, ἐρρύετο τοῦ θανάτου.

Ταῦτα εἰδὼς ὁ Πιλάτος καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς μέλλει διελθεῖν πλησίον τοῦ Πύργου, ἔθηκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐν τινὶ ὀπῇ τοῦ πύργου, οὕση ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἵνα ἰδῇ τὸν καῖσαρα διαβαίνοντα. Ἀρραμίσσα δὲ μία δορκάδα ἐπορεύθη ὑποκάτω τοῦ πύργου ἐντὸς τῆς ὀπῆς, εἰς ἣν ὁ Πιλάτος ἵστατο. Ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς τὴν δορκάδα φεύγουσαν μετὰ ταχύτητα καὶ φοβούμενος μὴ χάσῃ τὸ θήραμα, τείνας ταχέως τὸ τόξον ἔρριψε κατ' αὐτῆς, τὸ δὲ τόξον εἰσελθὼν διὰ τῆς ὀπῆς ἐν ᾧ Πιλάτος εὕρισκετο, διεπέρασε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν.

Ταῦτα δὲ πάντα ἐπράχθησαν παρὰ Τιβερίου Καίσαρος ἐν Ρώμῃ, ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ οὕτως οἱ σταυρωταὶ τοῦ Κυρίου ἔλαβον πάντες ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ τὸν ἀρραβῶνα τῆς αἰωνίου κολάσεως. Εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ΠΟΥΠΛΙΟΥ ΛΕΝΤΟΥΛΟΥ, κυβερνήτου τῆς Ἰουδαίας, πρὸς τοῦ Πιλάτου, ἧτις ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Ρωμαῖον αὐτοκράτορα Τιβέριον, μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Λατινικοῦ πρωτοτύπου, εὕρισκομένου εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῶν κ.κ. CESARINI ἐν Ρώμῃ.

Ἦκουσα, ὁ Καῖσαρ, ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς διὰ σοὶ γράφω νῦν περὶ ἀνθρώπου τινός λίαν ἐναρέτου, καλουμένου ἸΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὃν ὁ λαὸς θεωρεῖ Προφήτην καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Θεοῦ, λέγοντες, ὅτι εἶναι υἱὸς Θεοῦ. Πλάστου τῶν Οὐρανῶν καὶ τῆς γῆς καὶ πάντος ὅτι ἐν αὐτῇ εὕρισκεται καὶ ὑπάρχει. Τῇ ἀληθείᾳ ὁ Καῖσαρ, ἀκούονται καθ' ἐκαστὴν θαυμάσια πράγματα περὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ. Ἀνεγείρει νεκροὺς καὶ ἱατρεύει ἀσθενεῖς διὰ μιᾶς μόνης λέξεως. Εἶναι ἀνὴρ ἀναστήματος μετρίου, καλὸς τὴν ὄψιν καὶ μεγαλοπρέπειαν περιβεβλημένος, ἰδίως κατὰ τὸ πρόσωπον, ὥστε ὅσοι τὸν ἀτενίζουν ἀναγκάζονται νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ νὰ τὸν φοβῶνται. Ἐχει τὴν κόμην χρώματος καρύου ὠρίμου. ἔξικνουμένην μέχρι τῶν ὠτων τοῦ, ἐκεῖθεν δὲ μέχρι τῶν ὤμοπλατῶν τοῦ καταντὰ γαυδοχρους, ἀλλὰ μᾶλλον σιλιπνή, διχάζεται δὲ ἄνωθεν κατὰ τὸ σύστημα τῶν Ναζαρητῶν. Τὸ μέτωπόν τοῦ εἶναι λεῖον καὶ γαλήνιον, τὸ πρόσωπόν τοῦ ἄνευ ρυτίδας ἢ κηλίδος, ἢ ρίς καὶ τὰ χεῖλη τοῦ κανονικώτατα.

Τὸ γένειόν τοῦ εἶναι πυκνὸν καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος τῆς κόμης, δὲν εἶναι δὲ μακρὸν καὶ διχάζεται εἰς τὸ μέσον. Τὸ βλέμμα τοῦ εἶναι σοβαρὸν καὶ ἐμποῦσιν φόβον ἔχει δὲ τὴν δύναμιν ἀπείνης ἡλιακῆς. Οὐδεὶς δύναται νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἀτενῶς. Ὅταν ἐπιτιμᾷ φοβίζει, ὅταν δὲ πράττει τοῦτο κλαίει. Εἶναι ἀξιαγάπητος καὶ χαρίεις μετὰ σοβαρότητος. Λέγουσιν, ὅτι οὐδέποτε ὤφθη γελῶν, ἀλλὰ πλειστάκις κλαίων. Ἐχει ὠραίως τὰς χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας. Ἐν τῇ συνομιλίᾳ εὐαρεστεῖ πάντας, δυσκόλως, ὅμως, φαίνεται, ὅταν δὲ φανῇ ποῦ, εἶναι μετριόφρων καὶ ἔχει τὸ ὠραιότερον παράστημα τοῦ κόσμου. Εἶναι ὠραίος, ὥς

τὴν Μητέρα Του, ἥτις ἐστὶν ἡ ὡραιότερα γυνὴ ἦτις ἐθεάθη ποτὲ εἰς τὰ μέρη ταῦτα.

Ἐάν, ὅμως, ἡ Σὴ Μεγαλειότης, ὦ Καῖσαρ, ποθῇ νὰ ἴδῃ Αὐτόν, ὥς μοὶ ἔγραφες ἄλλοτε, πληροφορήσόν με, διότι θὰ σοὶ Τὸν στείλω πάραυτα... Πάντες ἐν Ἱερουσαλὴμ θαυμάζουσι τὴν σοφίαν Του, καίτοι οὐδέποτε ἐσπούδασέ τι καὶ ὅμως εἶναι κάτοχος πάσης ἐπιστήμης. Περιπατεῖ ἀνυπόδητος καὶ ἀσκεπής τὴν κεφαλὴν. Πολλοὶ ἐλέποντες Αὐτὸν γελῶσι, ἀλλ' ὅταν εὐρίσκωνται πρὸ Αὐτοῦ τρέμουσι καὶ θαυμάζουσιν Αὐτόν. Λέγουσιν, ὅτι οὐδέποτε ἄνθρωπος ὥς Αὐτός, ἐνεφανίσθη εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Τῇ ἀλήθειᾳ, ὥς μοὶ λέγουσιν οἱ Ἑβραῖοι, οὐδέποτε ἐδόθησαν συμβουλαί, οὐδέποτε ἐκνήχθη διδασκαλία ὥς ἡ ἰδική Του. πολλοὶ δὲ τῶν Ἰουδαίων θεωροῦσιν Αὐτὸν Θεόν. Ἄλλοι πάλιν λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἐχθρὸς τῆς Σῆς Μεγαλειότητος ὦ Καῖσαρ. Παλλαχῶς μὲ παρηνόχουσι οἱ μοχθηροὶ αὐτοὶ Ἑβραῖοι. Λέγεται, ὅτι Αὐτὸς οὐδέποτε θυσηρέστησέ τινα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐποίησε τὸ ἀγαθόν. Ὅλοι οἱ σοὶ ἐγνώρισαν Αὐτὸν λέγουσιν ὅτι εὐηργετήθησαν παρ' Αὐτοῦ. Ὅμως εἰς τὴν Σὴν Μεγαλειότητα, ὦ Καῖσαρ, εἰς τὴν πρὸς σὲ ὑπακοήν εἰμι πρόθυμος. Ὅτι διατάξεις θέλει ἐκτελεσθῇ.

Ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰνδικτιῶνος 7. Σελήνης II

ΠΟΥΠΑΙΟΣ ΑΒΝΤΟΥΛΟΣ

Κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὴν ἐν Σμύρῃ, ἐκδομένην ἐφημερίδα «Ἀρμονία» ἔτος Ζ' ἀριθ. 1586 30 Σεπτεμβρίου 1887 ἡμέρα Τετάρτη.

Παραθέτομεν ὡσαύτως ἐνταῦθα καὶ μαρτυρίαν τοῦ Ἑβραίου ἱστορικοῦ, συγχρόνου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήπου Φλαβίου, περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Γίνεται δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἰησοῦς σοφὸς ἄνθρωπος, εἶχε ἄνδρα αὐτὸν λέγειν γῆρ. Ἦν γὰρ παρὰ δόξων ἔργων ποιητής, διδάσκαλος ἀνθρώπων τῶν ἡδονῇ τ' ἀληθῇ δεχομένων καὶ πολλοὺς μὲν Ἰουδαίων πολλοὺς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπηγάγετο. Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ οὕτως ἦν. Καὶ αὐτὸν ἐνδείξει τῶν πρώτων ἀνδρῶν παρ' ἡμῖν, σταυρῶ ἐπιτετιμηκότος Πιλάτου, οὗ ἐξεπαύσαντο εἰς πρῶτον Αὐτὸν ἀγαπήσαντες. Ἐξάνη γὰρ αὐτοῖς τρίτην ἡμέραν πάλιν ζῶν, τῶν θείων Προφητῶν ταῦτά τε καὶ ἄλλα μυρία θαυμάσια περὶ Αὐτοῦ εἰρηκότων. Εἰσέτι τε νῦν τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τοῦδε ὀνομασμένων οὐκ ἐπέλιπε τὸ φύλλον. (Ἰωσήπου τὰ εὐρισκόμενα. Ἑκδόσεις Παρισίων 1845, βιβλ. 18, Κεφ. Γ' γ')

Τέλος κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα καὶ ὅσα εὗρομεν ἀναγεγραμμένα εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον περὶ τοῦ προδότου Ἰούδα, ἅτινα οἱ πολλοὶ δὲν

γνωρίζουσι.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΓΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ ΙΟΥΔΑ ΤΟΥ ΙΣΚΑΡΙΩΤΟΥ

Λέγει ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης περὶ τοῦ προδότου Ἰούδα, ὅτι μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ πεπαλαιωμένον κακόν, νέον καλὸν δὲν γίνεται. Ἔτσι ἦτον καὶ ὁ Ἰούδας πεπαλαιωμένη ἁμαρτία καὶ φιλαργυρία μισητή. Ἦτο καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι ρίζα τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, διὰ τοῦτο καὶ δευτέραν εἰδωλολατρείαν τὴν ἐπωνόμασεν. Ἀλλὰ ἄς ἴδωμεν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς γεννήσεώς του, ὅτι ἦτο μαρὰ καὶ μὲ πᾶσαν πονηρίαν, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ Προφήτης Δαυὶδ εἰς τὸν ΡΗ' (108) Ψαλμὸν, λέγων. Κατάστησον ἐπ' αὐτὸν ἁμαρτωλὸν καὶ διάβολος στήτω ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ. Ἐν τῷ κρίνεσθαι αὐτὸν ἐξέλθαι καταδεδικασμένος καὶ ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν. Γεννηθῆτωσαν αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὀλίγαι καὶ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Γεννηθῆτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ὄρφανοὶ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ χήρα. Σαλευόμενοι μεταναστήτωσαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ ἐπαιτησάτωσαν, ἐκδιληθῆτωσαν ἐκ τῶν οἰκοπέδων αὐτῶν.

Ἐξερευνησάτω δανειστὴς πάντα ὅσα ὑπάρχει αὐτῷ καὶ διαρπασάτωσαν ἄλλοτριοὶ τοὺς πόρους αὐτοῦ. Μὴ ὑπαρξάτω αὐτῷ ἀντιλήπτωρ, μηδὲ γεννηθῆτω οἰκτὴρ αὐτῷ ὁ ὄρφανός αὐτοῦ.

Γεννηθῆτω τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς ἐξολόθρευσιν, ἐν γενεᾷ μὴ ἐξαλειφθεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἀναμνησθεῖται ἡ ἀνομία τῶν πατέρων αὐτοῦ ἐναντι Κυρίου καὶ ἡ ἁμαρτία τῆς μητρὸς αὐτοῦ μὴ ἐξαλειφθεῖται. Γεννηθῆτωσαν ἐναντίον Κυρίου διαπαντός καὶ ἐξολοθρευθεῖται ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν. Ἄνθ' ὧν οὐκ ἐμνήσθη ποιῆσαι ἔλεος καὶ κατεδίωξεν ἄνθρωπον πέννητα καὶ πτωχόν καὶ κατανενυγμένον τῇ καρδίᾳ τοῦ θανατῶσαι, καὶ ἠγάπησε κατάραν καὶ ἤξει αὐτῷ καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν καὶ μακρυνθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐνεδύσατο κατάραν ὡς ἱμάτιον καὶ εἰσῆλθεν ὡσεὶ ὕδωρ εἰς τὰ ἔγκατα αὐτοῦ καὶ ὡσεὶ ἔλαιον ἐν ταῖς ὀστέαις αὐτοῦ. Γεννηθῆτω αὐτῷ ὡς ἱμάτιον ὃ περιβάλλεται καὶ ὡσεὶ ζώνη, ἣν διὰ παντός περιζώννυται. Ταῦτο τὸ ἔργον τῶν ἐνδιαβαλόντων με παρὰ Κυρίου καὶ τῶν λαλούντων πονηρὰ κατὰ τῆς ψυχῆς μου...».

Ἄλλ' ἄς ἀκούσωμεν καὶ τὴν ἱστορίαν του. Ὁ παράνομος Ἰούδας κατήγετο ἀπὸ τὴν χώραν Ἰσκαρία, εἶχε δὲ καὶ πατέρα ὀνόματι Ρόβελ, τοῦ ὁποῦ ἡ γυνὴ μίαν νύκτα εἶδεν ὄνειρον φοβερόν καὶ διαλογιζομένη καὶ ἔντρομος ἤρχισε νὰ φωνάξῃ δυνατὰ ἐκ τοῦ φόβου. Ἠρώτησε αὐτὴν ὁ σύζυγος, τί ἔχει καὶ τί κακὸν ἔπαθε καὶ φωνάζει. Αὕτη τότε τῷ διηγήθη ὅτι εἶδε τὸ ἐξῆς ὄνειρον. Ὅτι θὰ συλλάβῃ παιδίον ἀρσενικόν καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ χαλασμός τῆς γενεᾶς τῶν Ἑβραίων. Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ὠνειδίσειεν ἐπειδὴ ἐπίστευεν εἰς τὰ δειρά καὶ οὕτω ἡ γυνὴ του εἰσιώπησε. Σύμπτωσις δὲ τὴν αὐτὴν νύκτα συνέλαβεν ἡ γυνὴ αὕτη καὶ μετὰ τὸν ὀρισμένον καιρὸν ἐγέννησε παιδίον ἄρρεν.

(Συνεχίζεται)

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Πανηγύρεις Σεπτεμβρίου

Τὴν 8 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ Ναοὶ 1) Σερρών 2) Μενδενίτης καὶ 3) Μπάλλας.-

Τὴν 10 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῶν Ἁγ. Τριῶν Παρθένων Μαρτύρων πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ.-

Τὴν 14 ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Ἑφώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ Ἀχαρνῶν καὶ Κορυδαλλοῦ.-

Τὴν 17 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς ἁγ. Μεγ. Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς πανηγυρίζει ὁ τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.-

Τὴν 20 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Μεγ. Εὐσταθίου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Κρυονερίου Ἀττικῆς.-

Τὴν 24 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Ἡλιουπόλεως 2) Σταμάτας 3) Ἀμφιάλης καὶ 4) Ἀμφιθέας.

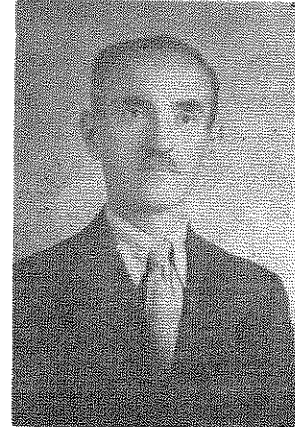
Τὴν 26 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Πιερροπόλεως καὶ 2) Θερμοπυλῶν.

Διὰ τὴν Τηλεόρασιν

Εἰς τὰς ἡμέρας μας, ἡ τηλεόρασις κατέστη ἡ φυγαγωγία τῶν περισσοτέρων. Ἀλλὰ τί εἶδους φυγαγωγία; Αἱ πλεῖστοι τῶν μεταδιδομένων ἐμπομπῶν δὲν εἶναι ἀπηλλαγμέναι φθοροποιῶ διὰ τὰς φυγὰς, ἰδίως τῶν παιδίων καὶ τῶν νέων ὄλικοῦ. Κατὰ κοινὴν διαπίστωσιν, οἱ ἰδιῶται παραγωγοὶ, χάριν τῶν παρεμβαλλομένων διαφημίσεων, προτιμοῦν τὰς σκηναὶς θίας καὶ σέξ, μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι καθιστοῦν ἐλκυστικὸν τὸ προσφερόμενον εἰς τὰς μάζας θέαμα. Ἡφο καὶρός πλέον νὰ ἐπέμβῃ ἡ Πολιτεία, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλωστε ἀνήκουν οἱ τηλεοπτικοὶ Σταθμοί. Ἡ κοινὴ γνώμη ὑπεδέχθη μὲ ἀνακούφισιν τὴν ἀνακοινωθεῖσαν ἀπόφασιν ὅπως ἀποσυμφορηθοῦν τὰ μεταδιδόμενα προγράμματα ἐκ τοιούτων σκηνῶν. Ἀξιέπαινος ἡ ἀπόφασις. Ἀρκεῖ τὸ πρᾶγμα νὰ μελετηθῇ καλῶς καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ νέον μέτρον μὲ συνέπειαν καὶ ὄντως ὑγιὰ κριτήρια.

Νεκρολογία

Τὴν 13ην Ἰουνίου ἐ.ε. μετέστη πρὸς Κύριον ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀνδρέας Κρύλιας. Ὁ μεταστάς ἐχηρμάτισεν ἐπὶ 35 ἔτη ἐπίτροπος

καὶ ἱεροφάντης τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τριῶν Παρθένων Βοτανικοῦ.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο εἰς τὴν ἱερὰν καὶ σεβασμίαν Μονὴν Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Παιανίας.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔσται τοῦτο, πρὸ πάσης κυκλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἔδη μοσιεύθῃ ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὅργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».